

בלבבי

ארבע כוסות

בלבבי משכן אבנה

השיעורים של הרב זמין ב"קול הלשון"

073.295.1245 | ישראל 718.521.5231 USA

החפץ לקבל את העalon השבועי בדוא"ל,
ישלח בקשה לכתובות:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העalon השבועי דרך הפקס
יש לשלוח בקשה למספר: 03-5480529

© כל הזכויות שמורות

לקיחת חלק בהוצאות האדירות
של הדפסת הספרים לזכוי הרבים
ניתן לתרום באופן הבא:

מרכז הצדקה
ישראל: טל: 1-800-28-28-28
+972-2-5025580 USA

צרייך לפDET
קרן 4387 - לבבי משכן אבנה

לפרטים נוספים ולהרשמה והקדשות

bilvavi231@gmail.com

לשימעת שיעורי הרב שליט"א
בקול הלשון' במספר ישיר:
ישראל 073.295.1245
USA 718.521.5231

ליצירת קשר בכל ענייני הספרים:
מערכת 'לבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
מספר: 03-5480529
ת.ד. 34192 ירושלים
9134100
bilvavi231@gmail.com

תוכן

ה'

פתיחה

ט'

כוס הראשון

יז'

כוס השני

כב'

כוס השלישי

כט'

כוס רביעי

בלבבי משכני אבנה

ד

ארבע כוסות

פתחה

השלישית של ארבע כוסות א"כ יש את הין, יש את הeos, ויש את הארבע כוסות, וה"ארבע" הלו, כמו שנתבאר בראשית, שורשם באربع אותיות שם הו"ה, וכל המתפשט מכך.

ל' פגדיות נמלוף לירופי קלוקות

אלו הם ארבע כוסות שתיקנו חכמים, וברור הדבר, שם יש לנו ארבע כוסות, זה לא עוד כוס, ועוד כוס ועוד כוס, שוויים האחדי - אלא כל כוס וכוס יש לו סוגיא לעצמה. ובהגדרה שורשית יותר, באربع כוסות יש ארבעה הגדרות שרשיות מה הם ארבע כוסות:

יש הגדרה ראשונה שבארבע כוסות כל כוס וכוס עומדת כkos לעצמה. והדברים מפורשים בגמרה בערבי פסחים, שהגמרה בסוגיא של זוגות - שיש בה סכנה, שואלת היכא תיקנו רבן לשתוות בליל פסח כוסות שהם זוגות, אומרת הגمرا שלושה תירוצים, תירוץ אחד, מהמת שזה כוס של ברכה אין חשש של מזיקים, תירוץ שני, אומרת הגם, "ליל שמורים",ليل המשמר ובא מן המזיקים, תירוץ שלישי, אומרת הגם, ארבע כוסות תיקנו חכמים דרך חירות, כל חד וחד מצוה באנפי נפשך, והרי שמכואר בדברי הגם' שככל כוס וכוס - לאותו מ"ד בודאי - הגדרת הדבר דרך חירות תיקנו חכמים, כל כוס מצוה בפני עצמה, וההגדרה שזה "דרך חירות", ככל מרمر, כל כוס יש לה חירות משאר הכוסות, וא"כ, ההגדירה הראשונה של ארבע כוסות, זה ארבע כוסות שככל כוס וכוס עומדת כkos בעצמו, "דרך חירות תיקנו חכמים".

ההגדרה השנייה של ארבע כוסות היא כוסות של זוגות שניים ושניים, וזה עצמו נחלק לכמה חלקים. ובהגדרה הכוללת שבדבר, יש שתי כוסות ראשוניות, ויש שתי כוסות אחרונים,שתי כוסות קודם הסעודה ושתי כוסות אחר הסעודה ובאמצע הסעודה, נמצאת

ארבע כוסות תיקנו חכמים, מצוה דרבנן, תקנת חז"ל בליל פסח, אחד אנשים ואחד נשים, וללשון אחד גם קטנים, מצות שתיתית ד' כוסות,

הגר"א בתחילת הגדרה של פסח מרוחיב שככלות כל הארבעה שמצוינו בתורה הם מקבילים אחד לשני, השורש של הכל, זה ארבע אותיות שם הו"ה, והמתפשט מזה, כל שאר המצוות שיש בהם דין של ד', ד' מיניהם, ארבע פרשיות שבתפילין, ועוד ועוד, כולן מתפשטים משורש שם הו"ה שהוא ארבע אותיות, ובפרטות, זה הסוגיא של ליל פסח, שארבע כוסות תיקנו חכמים כמו שאומרים חז"ל כדיוע, הם כנגד ארבע לשונות של גאולה, והוצאת, והצלת, וגאלתי, ולקחת, או כנגד הארבע כוסות שהקב"ה עתיד להשקוות את הרשעים כוס תרעלה, ועוד לשונות בדברי חז"ל.

מלקי ממלווה נזיקול ד' נוקום

היסודות של מצות ארבע כוסות מורכב מכמה דברים, הוא מורכב מדין של יין, מדין של כוס, ומדין של מנין, לשתוות מנין של ארבע, מה ששותים, שותים יין, מתוך מה שותים אותו, שותים אותו בכוס, וזה לא רק היכ"ת בעלמא איך תהיה האחזקה ביין, ע"י כוס, שהרי יש מחלוקת בראשונים, הר"ף והרמ"ב' ועוד כמבואר בשו"ע בהלכות פסח סי' תע"ב, אם יש לאדם כוס גדולה מרביתנית כמה הוא צריך לשתו, אם הדין היה שיעור שתיה בעלמא, אז השיעור היה צריך להיות רביעית לכתהילה, או רוב רביעית - מלא לוגמיו, אבל לחלק ממשיטות הראשוניות שיטת הרמ"ב' שצריך לשתוות רוב כוס אפילו אם היא יותר מרבעית, מהמת שיש דין של "kos", וא"כ ארבע כוסות שתיקנו חכמים, זה לא רק דין של יין, אלא זה דין של "kos", ודוגמא בעלמא, לאידך גיסא מצות שמחה בחג, שאין שמחה אלא ביין, זה דין בין ולא בכוס, ובארבע כוסות בלבד מה שנאמר יסוד של כוסות, נאמר דיקא ארבע כוסות, זו הסוגיא

שלושה דברים האלו בפסח לא יצא ידי חובתו, ואלו הן: פסח, מצה ומרור, הרי שיש כאן שלושה, פסח, מצה, ומרור המצה עצמה, העיקר להלכה דלא כהגר"א, כהפוסקים שיש ג' מצות, וא"כ בתוך המצה עצמה יש בחינה של שלוש.

הכל שכורך ואוכלן בבית אחת, אז יש כאן מצה בעילא ומיצה למטה ומרור שנחננו נהגים להניע ביןתיים. ובזמן שביהם"ק היה קיימן הוא אכל את שלישתן, - גדר הגilio של פסח, הוא מגלה בחינה של שלוש, מערכות ממערכיות של שלוש, וג"כ מגדר הגilio שמתגלה בליל התקדש החג הוא באופן של שלוש, יש עוד כמה וכמה פנים לשולש שמתגלה בליל פסח, אבל מערכת אחת שיש בליל פסח, הוא ובפנים הלו ה' כוסות, בהדגשה, ה' כוסות עצמן יש בהם את המערכת הזו - שזה כוס אחת, ושלוש כוסות, והיינו שמצה והכוסות מקבילים אחד לשני והכוס הנוסף היא עוד כוס, ג' מצות כדיועם בדברינו, הם כנגד אברהם יצחק ויעקב, ומצד כך במקביל מפורש בחו"ל שג' כוסות הם ג' כנגד אברהם יצחק ויעקב, וכוס הרבעי הוא כנגד דוד המלך, שהוא הרבעי הנוסף על ה' כוסות, וא"כ זו מערכת של שלוש כוסות, ועוד כוס נוספת שהיא מדרגה רביעית.

הנקודה הרביעית שבכוסות, היא שיש כאן ארבע כוסות, דהיינו מניין של ארבע, נחזר א"כ, ונאמר: ארבע כוסות מגלים ארבעה מערכות: מערכת הראשונה היא כל כוס וכוס לעצמו, מערכת שנייה של הכוסות שנים שהם שנים, כמו בכל התורה כולה, "יציאות השבת שתים שנה ארבע", "מראות נגעים שנים שנה ארבעה, וכן ע"ז הדרך, גם הכוסות הם שנים ועוד שנים, שנים שהם ארבע. מערכת שלישית בכוסות, הכוסות בניוים במהלך של שלוש ואחד, כמו המצוות, כמו שלושה דברים שנאמר בליל התקדש החג, פסח מצה ומרור. - מערכת נוספת שנפתחה במהלך כוסות הוא, שככל הארבע כוסות הם בעצם בארבע כוסות הוא, דוגמא לדבר מה שהגמ' דנה, "שנתן בבית אחת", יצא, או לא יצא, "ידי יין", "ידי שמחה", "ידי

המצה, מלשון אמצע, שתי כוסות לפניה ושתי כוסות לאחריה - ולהגדירה שהוזכר מיסוד דברי חז"ל, בשם הגר"א שאربع כוסות כנגד ארבע אותיות שם הו"ה, שתי כוסות ראשונות כנגד יוד ו"ה"א שבשם שהוא שם לעצמו, שם י-ה, כלשון הפסוק "כִּי יְד עַל כֵּס י-ה", ושתי כוסות אחרונות כנגד ו"ז ו"ה"א אותיות האחרונות שבשם הו"ה.

כ' יצירות נקדול קלוקום- מלעילה למתח ומתח לעילם

במאמר המוסגר, יש שתי שיטות יסודים בדברי חז"ל איך סדר הכוסות, עיקר המשועה בדברי חז"ל ורבותינו, שהכוסות מגיעים מלעילה למטה, אבל יש שמעה בדברי חז"ל שהכוסות מסוודרים מתחتا לעילא, השל"ה במסכת פסחים מאידך להסביר את הארבע כוסות בכמה אופן, בחלק מהפנימים הוא מסביר אותם מלעילה למטה כוס ראשונה כנגד יוד מסביר שנייה בדומה ה"א, כוס שלישי של שם הו"ה, כוס שנייה כנגד ה"א, כוס שלישי של שם הו"ה, כוס שנייה כנגד ו"ז, כוס רביעית כנגד ה"א אחרונה, מאידך הוא מסביר מהלכים שזה מתחא לעילא, כוס ראשונה כנגד נשמה בגוף, כוס שנייה כנגד יציאת הנשמה, כוס שלישי כנגד מוות מישח, כוס רביעית כנגד עולם הבא, יש לו עוד כמה מהלכים שם, כנגד האמהות ועוד, אבל התפיסה - לפי הסדר של ארבע כוסות, או מלעילה למטה או מתחא לעילא, ועיקר השמעה היא מלעילה למטה, כמו שהוזכר, וא"כ לעניינינו, הכוסות הם שתי זוגות, הכוסות הראשונות זוג אחד, כוסות שנית זוג שני, בדקות יותר ישנו מהלך שהכוס ראשון מctrף לשני, הראשון לשישי, הרראשון לרבעי וכן ע"ז הדרך בסדר כל הכוסות.

מהלך שלישית של כוסות, שלוש ואחד, זהו מהלך נוסף של הכוסות, המהלך השרשי הזה שמתבادر בכוסות, הוא נקודת יסודית מאייד בכלليل התקדש החג, - בליל התקדש החג יש שתי מערכות, יש בו מערכת של שלוש ומערכת של ארבע, ניתן כמה דוגמאות שברורים מצד עצמן, מערכת של שלוש שמתגלה בליל התקדש החג, "כל שלא אמר אמר

לдинא מספק, זהה הocus החמישית, בסדר המשנה כתוב "מזגו לו", כוס ראשון, כוס שני, כוס שלישי, כוס רביעי גומר עליו את ההלל, לרוב גירסאות הראשוניות כוס רביעי אומר עליו את ההלל הגדול, מעיקר ההלכה נקבען שאין דין של כוס חמישי, אבל יש עוד מהלך נוספת שהוא הocus החמישית, זו סוגיא נוספת.

חריות", "שתאן בבת אחת", זה הכח של גילוי שככל הocusות יחד שמצטרפים אחד, זה מערכת ראשונה כללית ממש של הארבע כוסות.

כשהעמדנו, בסעיטה דשמיא, את מדרגת הכללות של הארבע כוסות, עכשוначיל בעז"ה, בכל כוס וכוס להתחליל להתבונן ולהבין מה נמצא בה, בעזר השם, מן הocus ראשונה עד הocus האחרון. קודם לכן נקודה יסודית מאד, יש שיטות בדברי הראשונים, תלוי בגירסאות - בסוגיות בערבי פסחים, וכן נהגין

בלבבי משכני אבנה

ח

ארבע כוסות

כוס הראשון

ויש ברכת המזון. וכוס ראשון ורבייעי, ראשיתו הוא שתיה, אחריתו הוא שתיה, ואמצעיתו אכילה, זה גדר צורתليل התקדש החג.

האופן הנוסף שייש בכוס ראשון, מערכת של שלוש ומערכת של אחד, בהבנה בהירה, כוס ראשון אנחנו מקיימים בו ברוב השנים - מצוה אחת, כמו כל השנה יכולה, "קדש", ומצוה שנייה, מدين כוס של ארבע כוסות, אבל בשנה שיום טוב יוצא במושאי שבת, (לא השנה) - יש לנו יקנאה", הкус הראשון הופכת להיות ג"כ כוס של הבדלה, נמצא שבכוס הראשון יכול להיות שלושה דיןים בב"א, מה מקיימים באוטו כוס? מקיימים בו קידוש, מקיימים בו הבדלה, ומקיימים בו כוס ראשון מארבע כוסות. א"כ בכוס הראשון עצמו יש מציאות של שלוש כוסות.

גילוי מילוגם מהלמה עכומך לרשותך כל
יתר על כן, כוס הראשון, הוא חובק בתוכו את כל הארבע כוסות, זה ארבעת המדרגות שהזכירנו, ועכשו בהבנה בהירה, עיקר העצמות של הкус הראשון, הוא חובק בתוכו את כל הкусות כולם, זה המדרגה של הкус הראשון.

המדרגה הזאת נמצאת בלשון חז"ל, CIDOU מאד, חכמה - "כולם בחכמה עשית", קלומר, שבכוס הראשון שהוא בבחינת חכמה, הкус הזה הוא "כולם", הוא כולל בתוכו את כולם, "כולם בחכמה עשית", ולפיכך, "אייזהו חכם הרואה את הנולד", נשור בידינו דלא, וזה, למ"ד, עולה בידינו גימטריא, כוס "נולד" נו"ז, וו"ז, למ"ד, עולה בידינו גימטריא, כוס (86) נשאר בידינו דלא, זה נקרא "נולד", "כוס ד". חכם הרואה את הנולד", הוא רואה את כל החכמה כולה כבר בראשיתה, "כנגד ארבעה בניים דיברה תורה, אחד חכם", מה העדות והחוקים והמשפטים", וכו', "אף אתה אמר לו להלכות הפסח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן", מה אומרים לחכם בתחילת הסעודה? על האפיקומן שבסוף, "אפיקו-מן", קלומר

"מזגו לו כוס ראשון", אומרים את הקידוש על הкус ראשון, הкус הראשון, מצד אחד הוא הבדיקה של כוס לעצמו, כל כוס וכוס הוא כוס לעצמו.

מצד שני הוא הבדיקה של זוגות, ובזה יש לו הבדיקה שהוא מצטרף לשני, אלו הם שתי הкусות שלפני הסעודה. ויש לו הבדיקה נוספת נספtha שהוא מצטרף לכוס השלישי, ומה? הרי, הкус הראשון והкус השלישי הם קיימים בכל סעודה, כוס ראשון הוא קידוש, כוס שלישי הוא כוס של ברכת המזון, מחלוקת ראשונים הרי, אם ברמה"ז מחייב מעיקר הדין כוס או לא, ואם הוא מחייב רק בשלושה, או מחייב גם ביחיד, לעיקר ההלכה נקבען שזה לא חיוב, אבל בודאי שיש כוס של ברכת המזון, א"כ הкус הראשון והкус השלישי, הם לא שייכים דוקא למצאותليل התקדש החג, כוס ראשון הוא קידוש - כוס שלישי הוא ברכת המזון, והרי היה הוא בגמרא שמאן לפינן שברכת המזון מחייבת כוס, הרי שכוס ראשון ושלישי הם אינם שייכים דוקא למצאותليل התקדש החג, אלא כמו שאומרת הגמ', שתיקנו חכמים את כל הד' כוסות על מצות.

ויש אופן נוסף שכוס ראשון מצטרף לכוס הרביעי, וזה הבדיקה של הראשית של הדבר והאחרית של הדבר, ובഗדרה יסודית מאד בכוסות, יש לנו דין אכילה בלבד התקדש החג, עם מה אנחנו מתחילה? עם שתיה, עם מה אנחנו מסיים, עם שתיה, באמצעות יש אכילה, נמצא שהראשית היא שתיה, והאחרית היא שתיה, זה עוזץ הראשון והאחרון, "געוץ תחילתן בסוף וסוף תחילתן" כוס ראשון וכוס אחרון מצטרפים יחד אחדדי.

וא"כ יש כאן ג' צירופים. כוס ראשון ושני הם שתי כוסות ראשונות, שם י-ה, שהם שתי הкусות שקדום הסעודה. כוס ראשון ושלישי, הוא הצירוף בהם הם קיימים בכל הסעודות, גם בשאר ימים טובים יש "קידש"

וא"כ, ההארה שמתגלה בкус הראשון היא תוקף וגילוי של הארה של חכמה שמאירה את כללות כל מציאות הליל התקדש החג, ההארה הזו - הארה של עצמות, גילוי ראשון,

לום מלון 'מלומך' – מלוגת 'מלך מלומך' נגנוכ למלון

ומה מהותה? בלשון כוס יש כמה וכמה ביאורים, מה פירוש המילה כוס בלשון קודש, - בהגדرتה המדוייקת, ובהרחבתה, הגדרה ראשונה [ולאט לאט יתבארו עוד, בסדר] כוס נקרא כוס מלשון כייסוי, הבדיקה של "מופלא ממרק", - "במכוסה ממרק", זה כוס ראשון, זה גילוי של חכמה, אבל, כדיודע מאד, כמו שסביר באח"ל, וכמו שמרחיב הגרא"א שאפשר להשיג את החכמה אלא מתוך הבינה, חכמה שלעצמה הוא כח של כלות, ואין בו השגה ההשגה של החכמה היא אינה אלא בלבשתה בבינה, שבהמושגת החכמה.

זה מדרגת כוסות של ליל התקדש החג - כל הcosaות כמו שאמרם רבותינו, הם מדרגה של בינה, רק זה חלקו השגות של הבינה, זה מדרגת הארבע כוסות, והחלק הראשון של הארבע כוסות, הוא הנקרה חכמה, חכמה במוחותה, היא מכוסה, היא נעלמת, היא בלתי מושגת, ומצד כך, הגדרת הדבר, יש את הкус, ויש את היין, כמו שהזכירנו בראשית הדברים, יש את היין שנמצא בתוכו, ויש את מציאות הcosaות, היין, זה מה ששווים, הкус הוא היקף הגדל יותר מהיין עצמו, הוא החלק המכוסה, הבלתי מושג, ואיך משיגים את הкус? מכך היין הנמצא בתוכו, אפשר להשיג את הкус, אבל אי אפשר להשיג את הкус כמציאות לעצמו.

הkus הראשון, הוא במדרגת "במכוסה ממרק", הבדיקה הברורה לדבר - ארבע כוסות, כמו שהזכירנו, הkus הראשון הוא kus של קידוש, הוא קיים כל השנה כולה, כלומר, בכל יום טוב, הוא לא שיק דוקא לליל התקדש החג, הkus הראשון היא מכוסה שהיא מדין ארבע כוסות, היא לא ניכרת שהיא

הכם בבחינת "אייזהו חכם הרואה את הנולד", זה כח של כוס ראשון, שכבר בתחילת הкус הוא רואה את סופו, כל מהלך הסדר שלו, "אף אתה אמר לו כהכלות הפסח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן", זה מה שמלמדין אותו, את מדרגת הסוף.

ויתר על כן, ידוע עד מאד, שתכלית יציאת מצרים, כמו שמספרosh בקרא, " תעבדון את האלוקים על הארץ הזה", מתן תורה, גילוי חכמתו יתברך שמו, ליל התקדש החג הוא מקבל ממש ליום מתן תורה - שישנה הארה של "לילה כיום יאיר", והוא מסתלקת, "שבע שבתות תמיימות תהינה עד מחרת השבת השביעית תשפרו חמישים יום", ולאחר מכן חזר ומאייר עוד פעם ההארה הזו בתוקפה, והרי שבليل התקדש החג הוא מעין מתן תורה, גילוי החכמה,

זה נקרא כוס ראשון - כוס ראשון הוא במדרגה של חכמה שמאיר בו שלימות מדרגת ההארה של כל מה שיש, לא רק "אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן", באופן של ליל פסח עצמו, עד סיפה של הליל הפסח, אלא "אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן" זה מחראה לכל סדר הדבר עד מדרגת מתן תורה, ורמזו באפיקומן - אפיקו - מן, כפשוטו המן זה לחם, אבל בדקות זה קאי על המן עצמו, הרי בليل התקדש החג הם אכלו מן, מאז שתמו המצאות מכליהם התחיל לרדת לאכול מן, מאז שתמו המצאות מכליהם התחיל לרדת מן ככל סדר הדבר, ע"ז אומרם חז"ל כידוע, "לא ניתנה תורה אלא לאוכליה המן", אז מה זה אפיקומן - "אפיקו מן", מהי כן הוא יוציא? כאשר החכם רואה שאוכלים, הוא שואל את שאלותיו, אז התשובה שעוננים לו הוא השורש של המקור של מהי כן יוציא מן, זה נקרא אפיקו - מן, מקור שורשו, "לא ניתנה תורה אלא לאוכליה המן", כמו שאומר הרמב"ן כידוע, שהמן אינו אלא זיו מן ההארה העליונה, שהتورה כשהיא משתלשת והיא יורדת למטה היא בהתראות של מן - זה האפיקומן שמתגלה בкус הראשון,

הkus הראשון מגלה את מדרגת הדבר שיש גילוי של הארה של חכמה עד סיפה של מדרגת הימים הללו, "תשפרו חמישים יום", בסיפה של מתן תורה,

ליין חי, "עשרה דברים שנאמרו בכוס", כמו שאומרת הגמ' בברכות בדף נ"א, ואחד מהם הוא - חי מעיקרא, ולאחמנ' כי יש דין של מזיגה של כוס של ברכה, אבל ביסוד הדבר, ארבע כוסות, מפורש בדברי חז"ל, הם מביאים את האדם למיציאות של שכנות, ככלומר חיוב שתיתת ארבע כוסות, מدين הכוסות שהוא ארבע כוסות, הוא כולו מכוסה, הוא כולו נעלם, בעומק, השתיה של ארבע כוסות, לאיפה הוא מביא את האדם? הוא מביא אותו למקום של הסתלקות הדעת, זה המעמיקים ששמו של משה רבינו לא נזכר בהגדה, וטעם אחד לדבר, מהמת שמשה רבינו הוא הדעת השלם, וביליל התקדש החג, "שותה אל יורה", ובארבע כוסות יש הסתלקות גמורה, אין גילוי של דעת במדרגת ארבע כוסות, כאשר הם מגיעים בשלימותם.

ומצד מה שהוזכר שמתגלה בליל הסדר התפיסה של שלוש ותפיסה של ארבע, כמו שהוזכר, יש דין של מזיגה בין, יין חי אינו דרך חירות, יש דין למזוגו, צורת המזיגה, כמו שאומרת הגמ' בפסחים ועוד, דברי רבא - יש שתי צורות מזיגה, יש מזיגה של "חדר תרי", יש מזיגה של "חדר על תלת", תלוי איזה יין, יין סתום ויין השירוני, או שליש יין ושני שליש מים, או רביע יין ושלושת רביעי מים, כאן נמצא התפיסה של שלוש וארבע - בכוסות, בmezigat הocusot.

יתר על כן, כוס ראשון מצטרף לשולשת התפיסות של הסדר ה"שלישה" העיקריים שמתגלים במצבות היום זהה, במצבותليل התקדש החג, הם פסח, מצה ומורור. הocusos ראשוני הוא כוס שמצטרף לכל שלוש המצוות.

ל' גִּילוֹפִיס צַנְיָן קְלִינְן פְּקָמְטָן לְמַזּוֹן

פסח, יש בזה כמה וכמה צירופים, ובדקוט, זה ארבע לשונות כוס בבחינת ארבע כוסות. ראיית פסח נאמר בו שהוא נאכל למנויו, ובלשון הפסוק "תכוoso על השה", "תכוoso" לשון של מנין, ומצד כך, הocusos מצטרף לפסח, מדין המניין שבocusos, הוא מצטרף לפסח.

מדין ארבע כוסות, מתי מתחילה התגלות שהocusos היא מדין ארבע כוסות? כמו שמשמעותו במשנה, "מזגו לו כוס שני" - "וכאן הבן שואל", מה זה "וכאן הבן שואל", כי מציאות הדבר שיש כאן, שהתחילה פה כוס שאיןה כשאר הocusots של כל השנה כולה, אלא כוס מיוחד שהוא כוס שני, כאן הבן שואל, סדר הocusots, אבל כוס הראשון שהוא קדש, הוא כוס מכוסה, נגלה בו הקידוש, אבל לא נגלה בו ארבע כוסות הרוי כל סדר האמירה על הocusos, או שאומרים קידוש, או שאומרים גם הבדלה אבל לא מזכירים כאן להדייא שהוא מצד עיקר הדין של חיוב של ארבע כוסות, ודאי שיש מנהג בדרך חסידות לומר, ליחד אותו לשם הארבע כוסות שבדבר, אבל מצד עצמו של חיוב השתיה אין התגלות שהocusos הראשון הוא כוס של ארבע כוסות, מדוע? מהמת שככל המהות של הocusos הראשון אינו אלא במדרגת המכוסה, זה המהות של כוס ראשון, ועיקר השגתו, הוא רק לאחר מכן, כשהגיע הבינה, הocusos השני, וכך אז מתחילה להיות תחילת שאלת למציאות של הocusots.

גִּילֵי קְמַתְקוּמָת פְּלָעַת נֶצְלִימָוֹת קְצָמָמִים לְל' לְקָמָות

ולפיכך הכח של הocusos ראשון, כמו שנתבאר, שהוא בהבחנה של CISIOI, זה גילוי של כל מהלך ה"ליל התקדש החג", יש מהלך של הארבע כוסות שהארבע ביחיד הם המכוסים, הם הנעלמים, ככלומר, מציאות של כוסות באופן של CISIOI, כמו שאומרת הגמara, שתה רביעית יין אל יורה, מדוע? שזה תחילת הסתלקות הדעת. חז"ל במדרש אומרים, שהאדם ששותה כוס אחד נסתלק ממנו רביעית הדעת, שתי כוסות נסתלק ממנו חצי דעת, שלוש כוסות שלושת רביעי דעת, וארבע כוסות נטרפה דעתו כלל. הגמ' אומרת בכתבאות בדף ס"ה לגבי מזון שהאיש נותן לאשה, כוס אחת יפה לאשה, שתים, ניול, שלוש, טובעת בפה, ארבע, טובעת אפילו חמוץ בשוק, ואני בושה.

כמו כן, כמו שאומרים חז"ל יש הבדל בין יין מזוג

מצטרפת עם מדרגת הפסח, היא במדרגה שמכסה את הדבר, כל פסח מצרים - שניצלו בני ישראל מצרים, מכח מה היה ההצלה של בני ישראל במצרים, מכח מה שהם נתכסו.

מעין ד מעין שטומאת בית הסתרים לא מטמא, מעין אותו דבר, בני ישראל בליל התקדש החג, הררי, מצד הקלקול, התגללה הנ' שעריו טומאה - ורגע כמייריה יותר, לא יכולו להתקיים. והם נגלו, מכח מה הם נגלו, איך לא חל עליהם הנ' שעריו טומאה? פנים אחד עמוקות לדבר, מכח שהזה הופך להיות בית הסתרים, הם הופכים להיות דבר מוסתר ונעלם, זה כוס מלשון של כייסוי, הocus מכסה, בזה הוא מצטרף למדרגת הפסח, שהפסח כל מהותו היה שמירה והצלה על בני ישראל "ולא יתן למשחת לנוגוף בבואו אל בתיכם", ומכח מה הייתה נקודת השמירה? מכח כך שבני ישראל נמצאים מוכסים בלילה התקדש החג, ומצד הפנים הללו, אז כל שתית בלילה התקדש החג, והוא מוצב בדורשו, שנתבאר, הארבע כוסות שנאמר, כח הocus בשורשו, שנתבאר, מהוותו היא מציאות של כייסוי, היא ה כייסוי שמכסה את עם ישראל שאינו מתגלה בליל התקדש החג, וזה צירוף של הocus הראשון במדרגת כייסוי עם מדרגת הפסח כמו שנתבאר.

גליוף צנין כוס רלהון נמא

מצה - מצה הררי נקראת בלשון הפסוק "לחם עוני", או שדרכם של עניים לאוכלו, או מלשון "שעונים עליו דברים הרבה". מה ש"עונים עליו דברים הרבה", זה יהיה שייך לסוגיא של הocus השני ששמה עונים עליו דברים הרבה - הגדה. אבל בכוס הראשון זה נקרא "לחם עוני", לחם שדרכם של עניים לאוכלו.

ח'ז'ל דורשים להדייא, "לא יהיה לך בכיסרaben, ובבן", דורשים ח'ז'ל, שכיס וכוס זה אותם אותיות, הסוגיא הזאת נמצאת בח'ז'ל בכמה מקומות, ח'ז'ל מלמדים אותנו שהמילה כוס, השורש שלה - הוא כ"פ וסמן"ך, והוא שבסכום היא פעמים נעלמת, פעמים גלויה. ח'ז'ל במדרשים אמורים, כשהנאמר "כפי יד על כס יה מלחה לה' בעמלק מדור דור", כס - חסר,

המדרגה השנייה שבדבר שכוס נקרא כוס, מלשון לחתוך, "כוסו כוסו", לשון, לחתוך את הדבר, שחיטה נקראת בלשון תורה כוס, מדובר, כוס, מאיזה לשון? לחתוך את הדבר, "מיימי לא אכלתי מבשר כוס כוס", ככלומר, לחתוך את הדבר. זה הדין של הארבע כוסות, שיש דין שיש ש"שנתן בבת אחת לא יצא", צריך לחתוך - עוד כוס ועוד כוס ועוד כוס. אבל יתר על כן, ה גילוי שמתגלה בפסח, פסח לא נאכל לאדם אחד, אלא הוא נאכל לריבוי של בני אדם, הוא נאכל לחליו, חותכים אותו למוניyo, יש את המנוים, שצריך להימנות עליו, "תכוoso על השה", ויש את מה שהפסח מתחלק לחלקיים, אדם אחד שעשה פסח על עצמו הוא מביא את זה לבית הפסול, הוא לא יכול להביא פסח על עצמו, איך אדם יכול לעשות פסח? רק ע"י שהוא מצטרף עם אחרים, ומחלקים את הפסח לחלקיים, זה המדרגה השנייה, שמחליך, "כוס" מלשון לחתוך, חותכים את הדבר.

אבל יתר על כן, מה שהocus מצטרף לפסח, הררי מה שנאמר בקרבן פסח של מצרים, "ופסח ה' על בתיהם בני ישראל", שמים את דם הפסח על הפתח, פתח - מקום של פתח הבית, מפני שיש מי שצריך להימצא בפנים, שייהיה לו שמירה, מי שיוצא לחוץ, הוא פושע בעצמו, דמו בראשו, מעין מה שנאמר אצל רחוב, לשון הגמ' - כוסיא, והגמ' בב"ק דף קט"ז ועוד בלשון חז'ל - כוסיא הוא לשון של פשיעת הצד כף כוס זה לשון של פשיעת, לעניין מי שיוצא מפתח הבית.

אבל עיקר הדבר, ומה שהוזכר שכוס הראשון הוא מלשון כייסוי, איך הוא מצטרף לפסח? [הזכירנו את שלוש המדרגות התתונות של מדרגת הארבע כוסות לפי סדרם מטה לעילא, ביחס לפסח] המדרגה הרביעית שהיא המדרגה העליונה, שמתגלה בכוס הראשונה, כוס מלשון כייסוי, הררי כל מהותו, של קרבן פסח, ששמים את הדם על הפתח, באיזה אופן הוא נאמר להם? "זאתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר", שהם ניצלים מכח שהבית מכסה עליהם, הם מכוסים, הם נמצאים בתוך הבית, נמצא שהocus הראשון שעיקר מדרגו היה במדרגה של כייסוי, היא

איזה עין הוא נותן בכוס? זה רק שהוא לא יסיח דעת, אבל, ראשית כל, ברור הדבר - הרי, כמו שאומרת הגדרא בנדרים בדף מ"א **כידוע** "אין עני אלא בדעת", אז, הגדרת הדבר, עניות בדעת, זה גלות מצרים כידוע, שהיא עניות הדעת, והגולה ע"י משה, שהוא גאות הדעת,

יתר על כן, אומרת הגדרא בסוטה בדף ט', "אין נתנים כוס של ברכה לברכך אלא טוב עין", שנאמר טוב עין הוא יברך - הוא יברך, כמו שאומרת הגדרא, והרי הגדרא בנדרים אומרת, מיהו טוב עין? טוב עין הוא משה רבינו. שקיבל את התורה וננתנה לישראל. וכמו שבארת שם הגדרא שהכוונה שאת פלפולה נתנה לישראל, מכח שהוא טוב עין, לפ"ז עומק הגולה שמתגללה ביציאת מצרים, "אם אין אתה גואלם, אין אחר גואלם", מאיזה דין "אין אחר גואלם", אלא דוקא "אתה גואלם"? מדין טוב עין הוא יברך, זה משה רבינו, שהוא היה גואלם של ישראל, שגאל אותם ביציאת מצרים, מדין ה"טוב עין" שבו זה הocus של ברכה כוס ראשון שמצטרף למצה, מצד הקלקול וזה מצטרף למצה, כמו שנתבאר, "לחם עוני", לשון עניות, אבל כאשר מתחפה העני לעין העליון, "ענני ה' אל יראו", "צידיך שיטן עני בкус", בזה התגללה הראה של מדרגת משה רבינו, זה מדרגת הברכה הראשונה שמתגללה, לכן כמו שהוזכר, משה רבינו לא מוזכר בהגדה, מדוע? כי משה רבינו, הוא פנימיות הocusות המכוסה, המילה כוס, ד' פעמיים עולה בגייטריא משה - עם הכלול - משה רבינו הוא הפנימיות של כל הארבע כוסות, ארבע כוסות שתיקנו חז"ל, זה הארת פנימיותו של משה, שאינה מתגללה, אלא היא מכוסה בליל התקדש החג, זה כה הocus שמצטרף למדרגה של מצה, כמו שנתבאר, בבחינת לחם עוני, מהצד התחתון, ומהצד העליון זה העין העליון, "טוב עין הוא יברך".

כליוף צין לום למazon למלוך

המצויה השלישית שיש בליל התקדש החג, - מרור. וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים. יש את השعبد, ואת הגולה, ומצד השعبد,

"אין הocus שלם", חסר האל"ף שבכסא, כמו"כ כאן אומרים חז"ל, באotta הקבלה, גם בכוס, פעמים הו"ז שכוס חסר, כי הocus מכוסה, יש לה כס - מלשון כסוי, שהוא מכוסה, זה עומק הדברים שנתבאר, זהה הלשון של כסוי.

במקביל לכך, דורשים חז"ל, לשון של כוס הוא לשון של כיס, "לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן", על זה דורשים חז"ל, "גם כי יתן בכוס עינו" - מהו "גם כי יתן בכוס בעינו"? אומרים חז"ל, יש מוכר ויש לוקח, המוכר נותן עינו בכיס של הלווקח, הלווקח נותן עינו בכוס, כי הוא רוצה לשתו, אומרים חז"ל, זה שתי צדדים של אותו מטבח, כאשר יש מוכר של יין ויש קונה של יין, אז הקונה נותן דעתו על הocus שהוא עתיד לקבל מן המוכר, בתמורה ממונו, והמוכר נותן את עינו בכיסו של הלווקח, שהוא רוצה לקחת את הממון הנמצא בכיסו, לפי זה מהו השורש שנקרת המצאה "לחם עוני", השורש שנקרת לחם עוני ביחס לכוס, כי הocus הופך את האדם, כוס כיס, מכח הocus "גם כי יתן בכוס עינו" הocus הופך את האדם לידי כך שרוצים את כיסו ומרוקנים את כיסו, והוא הופך להיות מציאות של עני.

הדוגמא הבאה להציה לכך הוא בן סורר ומורה, זולל וסובא, "איןנו שומע בקולנו" - עתיד לרצות לשנות ואין לו ממון, עומד ומלסתם את הבריות, כמו שאומרת הגדרא בבן סורר ומורה כידוע, ככלומר זה מביא אותו לידי מציאות של כוס - שהוא כיס ריק, בפנים הלויל מתגללה בארכע כוסות, שהocus שמצטרף למדרגת הכיס, למדרגת כך שאין לו ממון, זה הצירוף למצאה שנקרת "לחם עוני" לשון של עניות, בעניות זו את מתגללה, שהocus יש בו מציאות של חסרון, שאין בו מציאות של שלימות.

ולפיכך, זה הצד התקיון שבדבר, ולא מצד הקלקול שב"לחם עוני", עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, כוס של ברהמ"ז, כמו שאומרת הגדרא בברכות בדף נ"א שהוזכר, אחד מהם "צידיך שיטן עני בкус", כמו שבארת שם הגדרא בעמוד ב' שהטעם הוא ע"מ שהוא לא יסיח דעת מן הocus,

מחלק את את ה"ה מהו"ה אבל יתר על כן, "לא כשם שאני נכתב אני נקרא, אני נכתב בהו"ה ונקרא באדנות" אז שמו יתברך מכוסה. זה נקרא מדרגה של הocus הראשון, כוס הראשון היא נקראת כוס, כ"ו - סתום, כ"ו מכוסה. שם הו"ה נעלם, שם הו"ה נסתר, וזה המדרגה שנקרא כוס.

עכשו, יתר על כן במדרגת הocus הראשון, הזכרנו את דברי השל"ה הקדוש וכמו"כذكرנו את דברי הגרא"א שכל הארבעה מקבלים אחדדי - לפי זה, הocusות מקבלים לארבעה אמהות, לפ"ז כוס ראשון כנגד שרה, שרה הרי נקראת שרה ונקרא יסכה, לשון שסוכה ברוח הקודש, ככלומר במדרגת שרה, יש לה מדרגה של כסות, "סוכה", סמ"ך, כ"ף, זה אותו שורש של המילה כס - כייסוי, רק יש כייסוי דקלקלול, ויש כייסוי דתיקון, מהו וכייסוי דתיקון, זה נקרא יסכה, סוכה ברוח הקודש, ובפנים הללו אז מדרגת הocus הראשון שמקביל למדרגת של שרה אמרנו - זה כייסוי, אבל זה לאckiosi מהצד התחתון, מהצד של הקלקלול, זהה נאמר בבחינת הבן הרביעי, שאינו יודע לשאול, שהוא הocusות דקלקלול - מהצד האפל - מהצד הנמוך, אלא שורש המדרגה העליונה שלckiosi שמתגלה בocus הראשון, הוא כייסוי מהצד העליון, סוכה ברוח הקודש.

ל' מקום טנקפת נתקנלו נל' מיניס טנקוכות

ובהבחנה הזאת, שכמו שהזכרנו, כל ארבעה מקבלים אחדדי, יש הקבלה בין פסח וסוכות, יש לנו הרי שלושה מועדים, שיסודות הוא שנים, פסח וסוכות, שבועות, כדי עד מאי מדברי הרמב"ן, הוא אינו אלא השמייני עצרת של פסח, וא"כ יש לנו מועד דפסח ומועד דסוכות, בפסח נאמר ארבעה הocusות, בסוכה נאמר ארבעת המינים, מקבלים אחד לשני - כח לעומת כח, מקבלים אחד לשני.

ובהבחנה זו, הארבע מינים הללו, לכתילה, הרי, כמו שמביאים הפוסקים, מיסוד דברי חז"ל, נוטלים אותם בסוכה, יש אופן שהאדם מצירף את ארבעת המינים, שלוש ביד אחד, ואתרוג לעצמו, לא

"וימררו את חייהם", כמו שאומרים חז"ל, כדי עיקר זמן תוקף השעבוד היה פ"ז שנה, כמוין שם אלוקים, כמו שאומרים חז"ל פעמים הרבה, וכגימטריא של כוס. המרור שמתגלה בкус, כוס שהוא החג הוא מה מרירות שמתגלה בкус, כוס שהוא בבחינת, "תירוש" - זכה נעשה ראש, לא זכה נעשה ריש", כמו שהוזכר קודם לכן, זה הבדיקה של כוס - עני, שמתגלה המדרגה של המרירות של צד הנפול שבкус, זה הכח של המרירות של אלוקים, שהוא בהבחנה של מידת הדין, כמו שתתברר, זה הנפילה של מדרגת "וימררו את חייהם".

וא"כ, הocus מצטרף לפסח, מצטרף למצאה, מצטרף למורור, כמו שהוזכר השטא, שמצטרף לפסח בכל החלקים, כמו שבדבר, באופן של החלקים שבדבר, באופן של הפשיעה של היוצא מפתח ביתו, באופן שלckiosi של מי שנמצא בתוך ביתו. מצטרף למצאה, במדרגה שהוזכר זהה לחם עוני בבחינת כוס וכייסוי נזון בכיס עינו". ומctrarף למדרגת המרירות של גימטריא אלקיים זהה למציאות של כוס.

ליקוי כס הו"ה טנקום

יתר על כן המילה כוס מורוכבת מהאותיות כ"ז, ומאות סמ"ך, - כ"ז - כדי עד מאי, זה הגימטריא של שם הו"ה, מה מסתתר בתוך מציאות הocus? שמו יתברך מסתתר בתוך מציאות הocus. בהකלה לדברי חז"ל שהוזכרו לעיל שכוס מלשון כייסוי, מקבל לכטא, שהוא לשון של כייסוי, חז"ל מקבלים את זה למה שנאמר בעמלק "כי יד על כס יהה מלחה לה", בעמלק מדור דור", בעמלק נאמר, "אין השם שלם, ואין הכסא שלם", ככלומר, יש כאן שתי כייסויים. כייסוי של שמו יתברך, וכייסוי של הכסא, בהקלה לכך, מקבלים חז"ל, שהגilioyi שמתגלה בליל התקדש החג, כמו שיש כייסוי של כסא וכייסוי של שמו, אז גם בליל התקדש החג, זה כייסוי של שמו, וכייסוי של הocus שהocus מקבל לכטא, בכוס עצמו, רמזו ה"ז המcosa זה כ"ז ס'. כ"ז סתום, זה הנוטרייקון של המילה כוס. אז יש מה שהוא סתום פשוטו, במלחמה עמלק, ממש, "כי יד על כס יהה", שהוא

המצרף, יש דין ש"כלי מצרף", כאשר כולם נמצאים בכת אחת בתוך אותו דבר. כמובן שכאן הדברים יותר עדינים, הין הראשון נגמר, והוא שותה עוד יין ועוד יין, אבל בבחינת מה הocus מצרף - זה המדרגה של סוכה ברוח הקודש, זה המדרגה של סוכה, של יסכה, כוס ראשון שכנגד מדרגת שרה, שרה מצרפת את כל הארבע כוסות, מכח שרה שהיא השורש, היא מצרפת את כל הארבע אמהות, היא הבחנה הראשונה, שרה והותה מצרף את כל אלו שאחריה, בכוסות, זה הocus, מלשון כסוי עליון, סוכה ברוח הקודש, זה הגילוי שמתגלה בימי חג המצוות, ובהקבלה לכך בימי חג הסוכות.

תקנת ל' כוקט נמן, נעל וענ尼斯 קטיו גמלגע

חז"ל אומרים להדייא, הרי יש לנו מצוה של אכילה בليل התקדש החג, ויש לנו מצוה של שתיה, האכילה: פסח, מצה ומרור, בידינו השתה נשאר בדורייתא רק מצה, אומרים חז"ל, מצה שאנו ואוכלים היא מקבילה לנו, וכמו שمفorsch, בחז"ל, כידען מאד, שטעם מן טumo במצוות, כי המן שורשו במצוות. הין שאנו שותים, מכח מה אנחנו שותים יין? אומרים חז"ל להדייא במדרש - שהוא מקביל לבארה של מרבים, רק באלה של מרבים, היה מים, וכך וזה הופך להיות יין, עמוק, הרי שתה יין חיל לא יצא, צריך שיש איזוג, "חד על תרי", "חד על תלת", נמצא שככל יין שאנו שותים הוא יין שמעורב בו מים, השורש של זה הוא באלה של מרבים, כמו שבחג הסוכות יש גילוי של ניסוך המים, "ושאבתם מים בששון", כך יש גילוי של יין ומים שמתגלה בפסח שהוא הארבע כוסות, שמקבילים למדרגת הגילוי של שאיבת המים.

אבל יתר על כן, הרי במדבר היה מן בזכות משה, באר בזכות מרבים, ועננים בזכות אהרן. אז הקבלנו את מציאות האכילה - מן - מצה. שתייה - באר וכנגד כך יש יין של הארבע כוסות. אבל איפה ה"כנגד אהרן הכהן", של עני הכבוד, עני הכבוד זה ה"סוכה" שעוטף ומהבר את כולם, וזה המדרגה של הocus שמצרף ומהבר את כולם.

להבדיל אותו, אבל הוא מצרף אותו בתוך שתי ידיים, [בכוסות, אומרת הגמ', אחד מעשרה דברים שנאמרו בכוס]. שנוטלו בשתי ידיו, אבל, מעבירו לימיין] וא"כ בד' המינים שלוקחים אותם, שלישי מצד אחד, ורביעי לעצמו, אז מכח מה הם מצרפים? שלימות היצירוף של ארבע מינים, מכח מה הוא מתגלה? מכח הסוכה, סוכה בבחינה של "כלי מצרפן", "כופה עלייו את הכללי".

ובאותה הבחנה, בהקבלה לכך, מתגלה הדבר באrbע כוסות, זה הocus הראשון, שהוא הכספי שהובק בתוכו את כל הארבע כוסות, הארבע כוסות - מה מצרף אותם, לכל כוס וכוס, אנחנו מזוגים יין, ושותים את הין שבכוס הראשונה, מה מצרף את הocus הראשונה לכוס השנייה, בשלמא אם הוא שתה רוב רביעית, אז יכול להיות שככל הארבע כוסות מתערבים אחד שני, כי בכל כוס הוא שותה רק רוב, נמצא שהשירים מתערבים לכל הארבע, וזה עמוק נפלא בתערובת, שהרי הדין שמספיק לשותות רוב כוס, ומה שנשאר מתערב, וזה הביטול של הערב רב - גימטריא דעת, בהדגשה, זה מבטל את הדעת דקלקל מכך כך ששותים רוב כוס, זה ערבות רב - הרוב שבכוס - שעיל ידי נשאר שיריים, השיריים גורמים שככל הארבע כוסות יכולים להתערב בבית אחת. התערובת זו, הופכת להיות צירוף של כל הארבע כוסות בבית אחת, זה דעת שהזכרנו, ארבע כוסות הם בגימטריא משה שהוא בבחינת דעת, הארבע כוסות בתערובת הללו, מבטלים, זה עוד עמוק נוסף אין הocus הראשון מעורב עם כולם, כי הוא הראשון והשיריים שבו מתערבים ביחד עם כולם.

תקנת ל' כוקט נמן נעל וענניס קטיו גמלגע

אבל בפניהם הנוספות, למה שהוזכר השתה - הכה של התערובת של הארבע כוסות - הocus על דרך כלל היא אותו כוס, הין משתנה, כמובן שלא מעכבר לדינא לקחת כוס אחר, אבל על דרך כלל כאשר האדם שותה ארבע כוסות, הין מתחלף מכוס לכוס, ואם הוא שתה את כל הocus כעיקר הדין לכתיליה, מה עומד ומctrף את כל הארבע כוסות? הocus, היא

זה השורש של הciesוי שמתגלה במדרגת הocus, הרי, בפעם הראשונה, כשמתחילה ליל התקדש החג,chein המצוות מגולות או מכוסות? המצוות מכוסות, ואין hei נמי, שם זה מעיקר הדין זה לא רק מנהג, כי hei מצד סדר הברכה היה צריך להקדמים פת, ומצד בז'ון הפת מכסים את הפת. אבל בעומק, מה גורם שהחילה הסדר הפת מכוסה, הocus הראשון הוא המכסה את הפת, הocus הראשון הוא גופא ciesוי הפת, כאן נעשה עמוק נקיטת האחדות של האכילה והשתיה בליל התקדש החג.

א"כ, עד השთा נתבאר, ولو במעט, גדר הocus הראשון.

ובפנים הללו, הארבע בוסות זה לא רק דין של שתיה, אלא זה דין של אכילה, לדברי הגמ' "חמרה" - הוא כמובן שתיה - אבל גם "חמרה מיסעד סעיד", הרי שתיה בליל התקדש החג שהוא דין של יין, הוא לא רק דין של שתיה, אלא הדין של שתיה שלليل התקדש החג - הוא מדין אכילה, ומדין שתיה, והocus מ לחבר אכילה ושתייה - כאן מונח הענייני כבוד שהוא בבחינת "סוכה". עוטף, מכסה את הדבר בבית אחת, זה צורת הדבר. ובעומק, הרי גם המן שירד, היה עליו הרי, דק מחוספס, שמכסה אותו, היה עליו ciesוי.

ומצד כך בליל התקדש החג כסדר, מה אנחנו עושים? מכסים את המצוות, ומגלים את המצוות,

כוס שני

הראשונות מצורפות יחד האחד, בפנים הלו, הocus השני הוא תחילת הגילוי של הocus הראשון, הריicos ראשון הוא ניכר כקידוש, אז הוא בהעלם, והוא באיתכסי, זה היה מהלך כל פנוי הדברים שהתבادر עד השთא בסיטואציה דשמייא, כוס שני עליו אומרים את ההגדה, את הסיפור יציאת מצרים אז כאן מתחילה הדבר להתגלות, מה שהיא כוס מלשון ביסוי בכוס הראשון, בכוס השני הocus הופכת להיות מדרגת כוס של סיפור דברים, אומרים עליו את ההגדה.

ומה אומרים בהגדה, ראשית כל, כהגדורה כללית, "מגיד", "הגדה", השורש הוא ג' וד', זה עצמות כל הלילה צולו, מהלך של ג', ומהלך של ד', כמו שנתבادر, זה עומק המהלך של ההגדה. וכך שנתבادر שישי בכוסות מהלך שכל כוס, הוא כוס לעצמו, ויש מהלך בכוס ראשון ושני, שני הocusות מצטרפים יחד, ומהלך נוסף של שלוש וארבע, זה הגילוי של ההגדה, שלוש וארבע, ג' - ד', הוכרנו את כל הארבע מהלכים בקצרה ממש בכוס השני.

ומה סדר הדברים, "כפי דעתו של בן אביו מלמדו", "כנגד ארבעה בניים דיברה תורה", וכיידוע מאי ארבע פעמים בן - עליה בגימטריא יצחק, זה המהלך של כוס ראשון וכוס שני, כוס ראשון הוא כנגד אברהם אבינו, שזה בבחינת המזיגה של המים שבכוס, "יוקח נא מעט מים", מידתו של אברהם אבינו. כוס שני הוא כנגד היין שבכוס, "אל תרא יין כי יתאדים", כה הגבורה, כה הדין, אלוקים, תקיף ובעל היכולות, זה עיקר מדרגת הocus השני, כאן מתגלה מדרגת של שני שהוא גiley של ראשון, כמו שנתבادر, מדרגת הדין. כוס ראשון, נעלם, מכוסה, בלתי מושג, כוס שני, מתחיל מקום השאלה, שזה הד' בניים שהם כנגד יצחק כמו שנתבادر.

כום שני - גילוי ה'מלkit' - מי מה - צגינימטליים כום

לשונן דברי המשנה "מזגו לו כוס שני וכאן הבן שואל, לפי דעתו של בן אביו מלמדו" וכו', כל דברי המשנה, יש "מזגו לו כוס שני", כמו שנתבادر כוס ראשון, יוד' של שם הו"ה, כוס שני הוא ההא של שם הו"ה, זהו ה"מזגו לו כוס שני", בדקות, יוד' וה"א, לדברי חז"ל על הפסוק "כִּי בַּיְהָ חֹרֶעֶל מְלָמִים", שעולם הבא נברא בי"ד, וועלם זהה נברא בה"א. יוד' היא לא בית קיבול, ה"א היא בית קיבול, אז הocus, יסודו הוא בה"א, עיקר מדרגת הocus כocus, שהוא בית קיבול, היכן הוא מתחילה להתגלות, כמו שמספרש להדייה בדברי רבותינו, הוא מתחילה להתגלות ב"מזגו לו כוס שני", שם מתחילה מדרגת הדבר, וכך ש汇报 ש汇报 דברי חז"ל, וכיידוע כוס בגימטריא אלקים, זה הגילוי של מדרגת הocus השני, כוס ראשון, לא שואלים עליו שאלות, כוס שני, מתחילה לשאול עליו שאלות, "מזגו לו כוס שני, וכאן הבן שואל", המילה אלקים, וכיידוע מאי בדברי רבותינו, זה צירוף של אותיות - מי אלה - זה שם אלקים, כשהבנו מתחילה לשאול, מה הוא שואל, השאלה - מאיפה הוא יכול לשאול, "מי קיימת לשאלה", אז, בעומק, מה ההגדה "מי קיימת לשאלה" - מי השואל, "כנגד ארבעה בניים דיברה תורה", לפי דעתו של בן אביו מלמדו, אז מי השואל, כשה"מי" שואל, אז הוא כבר שואל על ה"מה", זה "מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות", ומ"מ בכוס השני, א"כ, מתגלה המדרגה שיש כאן תחילת שאלה, "כאן הבן שואל", והשאלה מונחת בעצם האלקים עצמוו, כמו שנתבادر.

אבל בעומק יותר, כוס ראשון ושני, מצד המהלך ראשון שהזכרנו, כל כוס הוא כוס לעצמו, ראשון הוא כוס לעצמו, שני הוא כוס לעצמו, "כל חד חד מצוה באנפי נפשיה". המהלך הנוסף שהוזכר, זה המהלך של שתים מהם ארבע, שתי הocusות

גלווי ה' מתחיל בגנות ומקיים נקנעם נקנעם ה'(Clunk Cluck נקנעם)

ובעומק, והיינו הך, כמו שאומרים רבותינו, כדיודע שם אלקים, יש בו את האות ה', שהיא עיקר המדרגה של הocus השני, האות ה' יכולה להתמלאות כדיודע, בשלוש מילויים, או ה"א, או ה"ה, או ה"י, יש לנו את האל"ף עצמה, של המילה אלוקים במילואה ואת הלמד' במילואה, את הי"ד במילואה ואת המ"ם במילואה, ונשארה האות ה', שיכולה להצטרכ בשולש המילויים הללו. אם מלאים אותה באות יו"ד, עולה כלל כל האותיות במילואם בגימטריא שלוש מאות, ש' בבחינת שלוש, ואם מצרפים אותה בה"ה, המילוי שלה הולך ומקטן הוא הופך להיות קטן יותר.

ושורש הדברים, יש לנו כאן שני מהלכים של צירופים, או שצירפנו בה"ה או שצירפנו בה"א או בה"י, כשמצרפים אותה בה"י, זה הופך להיות הכה של השלוש שמתגללה, זה המהלך שהזוכר לעיל, שמחבר ומצרף את כולם, כשמצרפים אותה בה"ה, במקום ה"י זה הופך להיות במקום ש', רצ"ה, זה הצורה, זה המיצר של מצרים, لكن צורתה הסיפור של ליל התקדש החג, כמו שאומרת המשנה, באיזה אופן הוא? "מתחיל בגנות ומסיים בשבח", "מתחיל בגנות", מהו, מקום המיצר בבחינת "מצרים גאלתנו", ככלומר, מצרים, בחינת "מן המיצר קראתי יה", הוא מתחיל בספר את המיצר שבדבר וא"כ צורתה הסיפור היא באופן כזה שהוא מתחיל בספר מקום המיצר, והוא מרוחיב את הספר עד מקום המרחב, זה העומק הנפלא של "חייב אדם בספר ביציאת מצרים כל הלילה", מאיפה השורש שחיבבים בספר ביציאת מצרים כל הלילה, כולם, ולכל הפחות עד שתחטפנו שינוי מאיפה יסוד החיבור בספר ביציאת מצרים כל הלילה, מאיזה דין זה? כי הוא מתחיל בספר מן השעבוד, מן המיצר, ואיפה הוא מסיים את הספר, במרחב הגמור, لكن אף פעם אי אפשר להפסיק, מה שא"א להפסיק במציאות של הספר, היא מחמת שתחילת הספר, מתחילה במקום של מיצר, והסיפור שלה מגיע - "מן המיצר [מצרים] קראתי יה", ענני במרחב יה"ה הוא

קהלת ה' - מלגת נגינה נגום נגוי

וכאשר הבן שואל, להבין ברור, כדיודע יש מדרגת חכמה ומדרגת בינה, ובינה, לדברי רבותינו כדיודע, זה אותיות בן, י'וה/, זה בדיק מדרגה של כוס שני, י', כוס ראשון, כוס שני זה הה/, והבן שואל, זה הבינה שמתגללה בכוס השני.

מה השאלה שהוא שואל, כל בינה נקרא בינה מכמה לשונות. אחד מהלשונות שבינה נקראشبינה, כדיודע, מושון בין לבין, "մבדיל בין יום ובין לילה", מה כל הארבע שאלות ששאלים בליל התקדש החג, "מה נשנה הלילה זהה מכל הלילות", ככלומר מה בין הלילה זהה לכל הלילות, יש כאן ארבעה שאלות אבל יסודם הוא מהות אחת של ה-בין לבין, "הנותן לשוכי בינה להבחן בין يوم ובין לילה", להבדיל ע"י הבינה בין היום ובין הלילה, בליל התקדש החג השאלה, "מה נשנה הלילה זהה מכל הלילות", ככלומר מה בין הלילה זהה לכל הלילות, יש כאן ארבעה שאלות אבל יסודם הוא מהות אחת של שאלה, מה ההבדל, מה ה-בין לבין, "הנותן לשוכי בינה להבחן בין יום ובין לילה", להבדיל ע"י הבינה בין היום ובין הלילה, בליל התקדש החג מה השאלה, "מה נשנה הלילה זהה מכל הלילות".

ולהבין נפלא מאד, תמיד על מנת להבחן בין יום ובין לילה, בשביל הבדיקה זו שבין היום ובין הלילה, צרייך הארץ כדי להבחן. ומה גורם את הבדיקה בין יום ובין לילה, הלילה גורם הבדיקה או היום גורם? ההארה שהיא היום הוא הגורם. אבל בליל התקדש החג שהוא לילה, איך שואלים מה ההבדל בין הלילה זהה לכל הלילות כלום? מכח של הלילה זהה, הוא לילה ביום יאיר, זה האור שמתגללה, והאור הזה, כדיודע אוור עם הכלול, גימטריא יצחק, וגימטריא ד' פעמים בן שהזוכר, מכח ה"ליל ביום יאיר", שואלים בכוס השני, מה ההבדל בין זה לבין זה.

מטמין את הבנים בתוך הקירות, ככלומר הוא היה מכסה אותם בתחום פנוי הבית, האופן הנוסף, להשליך אותם ליאור, מהי ההשלכה ליאור, הוא כיסוי של הדבר ביאור, ואין לך יותר ממושיען של ישראל שהוא משה ששמו אותו ביאור, אבל באיזה אופן? "ותנייחו בתיבה", באופן של כיסוי הניחו אותו בתחום התיבה, כל אלה הם הצורות של המיצר, אופן של כיסוי, כמו שתabei.

כשمتגלה צורת הגאולה בבחינת כוס שני, ש"כآن הבן שואל", הבן ששאל כאן, זה חלק מהצורה של הדבר שהחל כאן "מה נשתנה הלילה הזאת מכל הלילות", מה בין זה לבין זה, כל צורת הסיפור הוא לא סיפור להדייא, אלא הסיפור הוא בשני שלבים, הסיפור הוא לפי המהלךים של שאלה ותשובה, צורת השאלה הוא, מה בין לבין, וצורת הסיפור באיזה אופן הוא? "מתחילה בגנות ומסיים בשבח", מה שהסיפור הוא "מתחילה שאלת ותשובה ומה שהסיפור הוא" "מתחילה בגנות ומסיים בשבח" זה אותו מהלך לבדוק של כוס השני כל עניינה היא באופן של בינה - בין לבין, כמו שתabei, "מתחילה בגנות ומסיים בשבח", זה לא רק תחילתה בגנות וסיום בשבח כפשוטו, אלא כאשר מתחילהים בגנות ומסיים בשבח, מה מתגלה? מה ההבדל בין המציאות של גנות למציאות של שבת, וכן ע"ז הדרך כאשר יש שאלה ויש תשובה, אם מספרים את הדבר בהדייא, זה צורה אחת - אבל כאשר מעמידים שאלה מול המציאות של תשובה אז ניכר הгалם ששאלת וההתגלות שבמציאות התשובה, זה המדרגה של צורת הסיפור, שכן הבן שואל מה ההבדל בין הלילה הזאת לכל הלילות שכשר משיבים לו, אז ניכר ההבדל בין מציאות שאר הלילות למציאות הלילה הזאת, זו מדרגת הדין.

והרי הגזירה של השעבוד היתה "בחוואר ובלבנים", כל לבינה זה מלשון של "הבין לבין" שבדבר, זה היה למציאות של הגזירה, היה גזירה של "חוואר", שזו היא הגזירה בבחינת כיסוי, [ואצל משה שמו אותו בתיבה, נאמר ג"כ לשון של חומר "ותחמרה בחומר" בבחינת כיסוי] והיה עוד גזירה של "ובלבנים" מה מהות של

מגיע למקום המרחב, מקום המרחב הוא ההרחבה הגמורה, אין סוף, אין לו קץ, מצרים, כידוע, מצורף ממשתי תיבות, מצד אחד, זה מיצר, ומצד שני זה ים, זה דבר והיפוכו, ים בשלימותו, מה צורתו הוא? "מים שאין להם סוף", מיצר, זה מצויים.

הרי זה היסוד של יציאת מצרים שהרי ביום השבעי, ליציאת מצרים היה קריית ים סוף, וים סוף, כמו שהוזכר פעמים רבות, הוא ים שנראה שיש לו סוף, זה היה הנסיוון מה עשה הקב"ה? בקע את הים, והם נתרחב, נעשה מציאות שמן המיצרים הגיעו לים סוף, ומתגלה שאין לו סוף, זה ראה ארונו של יוסף", מקום התוספת שבדבר, זה הסיפור של מדרגת הocus השני, בכוס השני מתגלה, עמוק נקודת הסיפור, שהוא מספר את הדבר, שנעשה מציאות מכיסוי לגילוי.

יום לתקון- ליקוי, כום שני- גילוי

נחוור ונחדד, כוס הראשון הוא כיסוי, כוס השני הוא גילוי, אבל מה הocus השני מגלה, את מה שהיה נסתור ומכוסה בכוס הראשון הocus השני מגלה, הocus הראשון הוא מצד הכיסוי העליון כמו שתabei, בבחינת יסכה, סוכה ברוח הקודש, אבל כאשר מגיע הocus השני, הוא מגלה את המדרגה הנעלמת של החכמה העליונה.

אבל מיידך מה המדרגה של הocus השני? הוא מגלה שמה הייתה כיסוי תחתון הופך להיות גילוי דתיקון, זה "מן המיצר קראתי י-ה, ענני במרחב י"ה כתוב כאן שם י-ה דיקא, י"ד ה"א, שהוזכר, מתגלה המהלך שהסיפור הוא באופן כזה שמה שמתחלת היה מציאות של מיצר, מציאות של שעבוד, הופך להיות מציאות של גילוי.

זה הרי עמוק כל הגזירות שהיו מתחילה פרעה גזר כמה גזירות, גזירה שהיא רוחץ את עצמו בדם של בני ישראל, מה הגדר של אותה רחיצה, הוא מותכסה בדם, זה הצורה של הרחיצה [וכגンド כך יש "ורחץ"]. יש גזירה נוספת "בחוואר ובלבנים", שהיא

נבדלים, אז אין חשש שהוא ישתה בין הכוסות, אם הם צריכים להיות מצורפים והוא ישתה ביניהם, יש כאן הפסיק, אבל אם הocus השני מגלה, שמה שנמצא בין הראשון לשני הוא גופא עמוק נקודת הסיפור, אז דיקא אי אפשר להבדיל ביניהם, כי היא גופא נקודת האמצע שנמצא ביןיהם, זהו עמוק נקודת הסיפור של הocus השני, כאן נמצא המדרגה של הocus השני והocus הראשון עליהם נאמר "רצה לשותות בין שתי הכושות הללו שותה", כי זה עמוק נקודת הגilio של הocus השני, כמו שתabei.

ובפנים הללו, אם כן, שלימות ההארה, של מדרגת כוס ראשון ומדרגת כוס שני, כמו שהוזכר, ראשון זה כיסוי, שני זה ההגדה, ההגדה "מתהיל בגנות ומסים בשבח", כל צורת סיפור הדברים הללו מהראשון עד לשני וכל מה שנמצא ביניהם.

ולהבין ברור, זה הרוי, עמוק כל ההגדה כולה, יש לנו מהלך של שלוש ומHALך של ארבע כמו שהוזכר, כמה כוסות יש? ארבע כוסות, כמה חללים והבדלים יש בין הארבע כוסות? יש רק שלוש, ואיפה המקום, בכוסות עצם שאומרים את ההגדה? בין ראשון שני, "מוזגים את הocus ואומרים עליו את ההגדה", אבל זה בין שתיה של כוס ראשון לשתייה של כוס שני, אמנים אחרי המזיגה של כוס שני - אבל בין השתיה של הocus ראשון לכוס שני, שם נמצא כל ההגדה של פסח, אז יש מה שמשמעותם על הocus השני ומרימים את הocus וمبرכים גאל ישראל, אבל עיקר כל הסיפור כולל, איפה הוא נמצא? בין שתית הocus הראשון לשתיית הocus השני, שם נמצא כל ההגדה, זה העומק של ליל התקדש החג,ليل התקדש החג מגלה עמוק של הארה שמספרים סיפור יציאת מצרים, כשנמצאים במצרים, כשנמצאים בין לבין, כשנמצאים בגלות, זה סיפור יציאת מצרים.

מגיימות מגליים -

אין כיילה מלוי נכינקה לך נזולו

לפי"ז, העומק של סיפור יציאת מצרים, האבות הרוי, היו בארץ ישראל, ירדו למצרים - אברהם ויעקב

אותו גזירה? מה בין הדבר הזה לבין הדבר זהה, זה היה עמוק נקודת הגזירה. ולכן בಗאולה הקבלה של זה הוא בשתי הכושות הללו, כמו שתbei, יש את הocus הראשון שזה בבחינת "חומר" - כיסוי, ויש את הocus השני שהוא בבחינת "לבנים", מה שנמצא בין לבין, זה צורת הסיפור של הocus השני.

כלם שממגלה אין מקום לרעהן לgom רצני

לפי"ז, להבין, מה שאומרת הרי המשנה - "בין שני הכושות הללו אם רצה לשותות שותה, בין שלישי לרביי לא ישתה", [מדובר בין שלישי לרביי לא ישתה, בעז"ה, אם נזכה, להلن], אבל בין כוס ראשון לשני אם הוא רוצה לשותות עוד אין הוא יכול לשותות, רק שלא הרבה שלא יגיע על ידו לשכורות כמו שמכואר - אבל מה עמוק הדבר שאם רצה לשותות שותה.

כמו שתbei, זה לא שיש כוס ראשון ויש כוס שני, לא זו ההגדרה של שני הכושות הראשונים היא "הבין לבין" של שני הכושות הראשוניים היא "הבין לבין" של הocus הראשון והocus השני, וזה מה שתbei שזה מיציאות של שני הכושות הללו, והסיפור יצא מקרים - בכוס הראשון זה בכיסוי, ובגילוי, אבל מה מתגלת? לא רק שהיא שנתכסה בראשון הוא המתגלת בשני, אלא עמוק הסיפור מה? "לפי דעתו של בן אבי מלמדו" - זהו בכח הדעת שנמצאת בין שני הכושות, בין הocus הראשון לכוס השני, המיצר לצאת ממנו - "להבחן בין יום וכוכ' - אם אין ביןינה אין דעת, אם אין דעת אין ביןינה", "אם אין דעת הבדלה מנין", הדעת מבדילה בין שתי הקצוות הללו, בין שתי הצדדים, וא"כ, כאשר שותים את הocus השני ומספרים סיפור יציאת מצרים, מגלים את מה שהיא מכוסה בכוס הראשון - ומגליים מה שנמצא בין הcisוי לגילוי, נמצא שהocus השני מלא את כל מה שנמצא בין שתי הכושות, ומה כך אין חשש אם הוא ישתה בין הכושות, כי כבר נתגלה הגilio השלם, אם הגilio היה בכוס ראשון לעצמו וכוס שני היה לעצמו, הם היו צריכים להיות לגמרי

מה היא ארץ מצרים, היא נקראת "בין המצרים", בין כאן לבין כאן, זה נקרא מצרים, מצרים הוא ה"בין בין" שנמצא.

נמצא שעומק התיקון שבגלוות שזה מתגלה בספרות יציאת מצרים, מה עניינו, "לא ירדו אבותינו להשתתקע שם" לא באופן כזה הייתה הירידה, אלא באיזה אופן? לגור שם, הם לא ירדו לשם להשתתקע אלא זה היה בין יציאה מארץ ישראל לכניתה לארץ ישראל, וזה עומק כל הספר של יציאת מצרים, ושני הכוונות הללו הם בבחינת "גר אונכי בארץ", גר שmagiu למקום, הוא בין המקום שהוא יצא ממנו למקום שהוא עתיד לבוא אליו, זה "כִּי גָּרִים הִיִּתֶם בְּאֶרְצַת מִצְרָיִם", כאן שלימונות ההארה של שני הכוונות הללו, ראשון ושני, לראות בכלל "בֵין לְבֵין" את מציאות הבורא יתברךשמו - "אָנוֹכִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ אֶרְצַת מִצְרָיִם".

ואנחנו ירددנו "מעשה אבות סימן לבנים" וייצאנו מצרים בחזרה לא"י, וא"כ מה הספר יציאת מצרים עשו? לא שירדנו לגלוות כפשוטו וייצאנו ממנה, אלא עמוק הגליוי של ספרות יציאת הוא שבין ארץ ישראל לארץ ישראל יש מצרים, لكن "אָנוֹכִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ אֶרְצַת מִצְרָיִם", וכחה של המצאה היא נקראת כרך מלשון אמצע, ומה האמצע? הוא החלל שנמצא בין הכוונות, זה האופן של אכילת המצאה, لكن זה לחם עוני, זה מקום של עניות אבל העניות הזאת, מה מתגלה בה בשלימות, ספרות יציאת מצרים, מה הוא מגלה? שבין שהות בארץ ישראל אחת לשחות שנייה בארץ ישראל, בין לבין נמצאת מציאות של מצרים, בארץ ישראל וגו' והשકית ברגלאן גן הירק", כי "לא בארץ מצרים וגו' ושליחות ברוגלאן גן הירק", ארץ מצרים נשתוויות במידה מה לארץ ישראל, כמו שאומרים חז"ל להדייא על יסוד הפסוק הזה, קלומר,

כוס שלישי

נשמו של סומכוס, סומכוס אותיות סמ' - כוס, יש הרבה מימרות בש"ס של סומכוס, אבל אחד מן המימרות הידועות יותר של סומכוס היא " ממון המוטל בספק חולקים", כלומר, יש כאן שני צדדים, ואיזה דעת מתגלה? דעת המבדלת, כל אחד לוקח את חלקו, זהו הocus, ה"סם" - כוס", מצד הקול זה כמובן, זה שריו של עשו, סמא"ל, אבל מצד התיקון זה נשמו של סומכוס, ממון המוטל בספק חולקין, מעמידים כל צד כמויות לעצמו, זה החלוקה, היפך המחלוקת שהיא מציאות של תבעירה שהיאicus, נעשה מהדבר היפך של מחלוקתicus, נעשה חולקים, סומכוס אומר ממון המוטל בספק חולקים, כמו שנתבאר.

ויתר על כן, כאשר מתגלה דעת המכרצה, דעת המכרצה, כידוע, יכולה להכריע לב' צדדים, היא יכולה להכריע לאופן של ה"ימין מקרבת" - אהבה, והיא יכולה להכריע לשמא"ל דוחה" - יראה, כאשר היא מכrichtה לאהבה, זה נובע ממדרגת הocus מלשון CISOFIN - מלשון אהבה, אשר היא מכrichtה לצד השני של שמאל דוחה יש ריחוק, כל ריחוק בהtaglot שלו לתחטא זה כניעה בהtaglot שלו לעילא זה בושה, זה שורש הדעת במקורה העליון, מצד כך זה כוס מלשון CISOFIN - בושה.

א"כ, כאשר יש שני צדדים בלתי הדעת, זה לשון שלicus, כוס -icus, הזכרנו שהאמצע נעלם, האל"ף נעלמת בכיסא, הרו"ז נעלם בכוס, ובכעס, זה השורש של ה-כ-ס -icus.

וכאשר יש חלוקה זה בחינת סומכוס, דעת המבדלת, ממון המוטל בספק חולקין.

וכאשר יש הכרעה, הכרעה לימין זה במדרגת אהבה, CISOFIN, כסף, "נפשי חולת אהבתך", "נכפה וגם כתה נפשי לחצרות ה".

כוס שלישי אומרים עליו ברכת המזון, כמו שנתבאר ישנה הבחנה שכלי כוס וכוס הוא כוס לעצמו, מצד כך כוס שלישי הוא כוס לעצמו, ישנה הבחנה נוספת שמתגלה, של שני כוסות בבת אחת, וגם בכוס השלישי זה מתגלה שהוא מצטרף כשנתיים, יש מה שהוא מצטרף לכוס הראשון, יש מה שהוא מצטרף לכוס השני, ויש מה שהוא מצטרף לכוס הרביעי.

הocus השלישי הוא כנגד יעקב אבינו, כוס ראשון כנגד אברהם כוס שני כנגד יצחק, וכוס שלישי כנגד יעקב, ב' פעמים כוס עולה בגימטריה יעקב, שעל שם כן יעקב נקרא יעקב, "ידו אוחזת בעקב עשו", אלו הם, א"כ, ב' פעמים כוס, שבגימטריה יעקב.

מלוגות קדעת שמן גלגול נסום

ובהבנה בהירה, "כמה הפכת סdom ועמורה", ראש תיבות כוס, שלא כסדרם, כי סתומים וחתוונים", שזה ג'כ' ר"ת כוס, זה שייך לכוס הראשון, שהדברים הם סתומים, אבל "כמה הפכת סdom ועמורה", ר"ת כוס, זה כח דעת שמהפכת.

הocus השלישי והocus הרביעי, כמו שאומרים רבותינו, כידוע, הם כנגד כח הדעת, דעת בניו משני צדדים, יש שני צדדים, ואז או שיש על גביהם דעת מבדלת, או דעת מכרצה, או מחברת, או מתחפה, הocus השלישי הוא נכנס למחלכי הדעת, ובעצם יסודו יש כניסה של שני צדדים. כאשר יש שני צדדים ואין בהם דעת זה הרי "מתקלא", אין דעת, שם מתגלה כוס מלשוןicus, כאשר האדם כועס, שותה יין, ויין מביא לידי חרוץ אף, זה הבדיקה של יעקב, ובשני צדדים אלה אין הכרעה, זה הבדיקה של יעקב, "וידי אוחזת בעקב עשו", יש כאן מלחמה בין יעקב לעשו, נלחמים.

אבל כאשר חל דעת בדבר, מצד דעת המבדלת, יש אופן שהදעת יוצרת הבדלה, בשני צדדים, זה שורש

וביתר הבנה, כוס השלישי כנגד אבינו הוא העקב, ב' פעמים כוס עולה עקב, מצורפים לו את ה' שזה הכוס הראשון, זה עולה עקב אבינו, כוס השלישי הוא כח של כוס שנמצא בו דבר והיפכו.

ועלשו, בהבנה عمוקה, "מתחילה בגנות ומסיים בשבח" כמו שתבהיר, הוא מתחילה ממקום המיצר וממשיך את ההגדה למקום המרחיב, כל השנה יכולה כאשר מגיע הכוס השלישי - כוס ברכת המזון הוא לא שלישי, אבל כאשר מגיע כוס שהוא אכן כוס שלישי כוס של ברכת המזון, שמה מסתומים המציאות של השתייה, יש כוס ראשון של קידוש, כוס שלישי של ברכת המזון, האמצעי אינו קיים, אבל הסיום של כל סעודת היכן היא? בכוס של ברכה אחרת, איפה מתגלגה בליל הסדר שיש המשך לאחרו סדר - זהו הצורך שאחרי הכוס השלישי יש מציאות של המשכה, שזה הכוס הרביעית. עד הכוס השלישי מתגלגה תוספת, אבל לא מתגלגה ה"אין סוף" שבלייל הסדר.

mozek zil mol g' pumim - מלת זיללה לייס יקליר'

נחדד, ונסביר את הדברים הליל היליל התקדש החג, הוא "לילה כיום יאיר", בכללות, בין כל יום ליום יש לילה, ומה שגורם לכל יום שיש לו סוף הוא הלילה שבא אחריו, שהוא עוזה סוף, לאותו מציאות של יום, "גולל אור מפני חושך וחושך מפני אור" זהה המציאות שיצירתה לו מציאות של סוף, אבל ליל התקדש החג שהוא "לילה כיום יאיר", מה הוא מגליה? הוא מגליה יום, לאחריו יש יום, - שאחריו יש יום, אלו הם הימים י"ד וט"ו בניסן עם הלילה שביניהם, ולכן עמוק, גם י"ד הוא יום טוב, הוא לא י"ט גמור, הוא י"ט במקצת, מדין שבו מוקרב הקרבן פסח, והעומק שבדבר, מאיזה דין הוא מוגדר י"ט, כי הליל ט"ו הופך להיות אור, א"כ מה הוא גורם, שהי"ד אין אחריו חושך, נמצא שלא רק הט"ו הוא יום טוב, אלא היא גופא, זה אור ב"ז, אור בט"ו, וביניהם אין לילה אלא מציאות של לילה כיום

כאשר יש הכרעה לצד של השמאלי דוחה - ריחוק, שורש הריחוק הוא בושה, זה מלשון כיסופין - שהופך להיות כיסופה, בושה. אלו הם ארבעת המדרגות של כוס במדרגת הדעת, כמו שתבהיר.

א"כ, השניים כשלעצמם זהה מחלוקת, זה גימטריא של עקב, [פעמים כוס].

ובבחנה של שלוש, שניים ונקודת אמצע, הבחנות שתבהיר: מלחמה של אמצע, הבדלה של אמצע, הכרעה של אמצע לימיין, והכרעה של אמצע לשמאלי וזה בעומק, הארבעה שגנוזים בתחום השלוש.

כח כל' כוקות זגנו זלום זקניטי

ויתר על כן, שזה המדרגה הרביעית שמתגלגה בכוס השלישי, מפורש להדייא בדברי רבותינו, כמו שהזכרנו, שורש הכוס הוא גימטריא של כ"ז, שם הו"ה, שם הו"ה כידוע יש לו באופן כללי ארבע אופנים אריך ממלאים אותו, ארבעה מילויים בסודים, יש מילוי של יוד"ז, מילוי של יוד"ז ואלפי"ז, מילוי של אלף"ז, ומילוי של hei"z, צירופם גם יחד - ערך ארבע המילאים [של אותיות השם הו"ה] כידע, ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ז, עולה בגימטריא רל"ב, אומרים רבותינו הו"ה ורל"ב הוא גימטריא של רנ"ח, ג' פעמים כוס עולה רנ"ח, זה הרמז כМОבן, אבל המהות של ההגדה המונחת בתוכה מהי? שג' פעמים כוס עולה שם הו"ה עם הארבע מילואיו, הרי שבכוס השלישי, גנו ארבעת הcoresות, ארבעת הcoresות זה ארבעת המילויים של שם הו"ה, וגנו בשלוש הcoresות - רנ"ח - ארבעת הcoresות הללו.

- הרי מה שאומרים על הכוס השלישי - אומרים עליו ברכת המזון, ברכת המזון, עיקר הדבר זה שלוש ברכות את המטבח של ברכת הzon תיקון משה, ויהושע תיקן את ברכת הארץ וכו', ובבינה הוסיף עליו ברכת הטוב והמטיב, הרי שברכת המזון יש בה מהלך שהוא שלוש ברכות, ויש בה מהלך של ארבע ברכות, זה מה שمبرכים על הכוס השלישית ברכבת המזון, שלוש ברכות וארבע ברכות, כמו שתבהיר.

ההוא וילן שם כי בא המשך - "עד השטה לא ישן", ב"עד השטה לא ישן", אז מתגלה המדרגה של תיקון דיעקב אבינו, של מדרגת הכוונות, בדיקות, מה שי"ד שנה לא ישן, והגמ' אומרת הרי, בפסחים שעשרה כוונות תיקנו בבית האбел, ומוסיפים עליהם עוד ד' שזה י"ד, כנגד קר הוא לא ישן י"ד שנה להאריך את הocus דקלוקול של האבילות, וכאשר מתגלה מכחו של יעקב אבינו ההארה זו, אז הocus שלו היא באופן של כוס הו"ה שמאיר, והאור שמאיר בכוס הוא אור של חזקה ג' פעמים כמו שתhabear, זה כוס שלישי ו- והocus השלישי של יעקב אבינו מאיר את עצמות ההארה של מדרגת הדעת.

نم נחלה נני מינלי'ן צנוק רקלי'ן צממו מטפטע קלום הרטיעי

ומכחו של יעקב אבינו מאיר לכוס השלישי, שהocus השלישי הוא יוצר המשכה של אותו אור, הסדר הרי, לא מסתיים בכוס השלישי, אלא בא אחריו כוס רביעי, כוס רביעי שבא אחריו כוס שלישי, מכח מה הוא מגיע, בפנים אחד לדבר, ראשית כשאנחנו עוסקים, בכוס השלישי - הוא מגיע מכח הocus השלישי, מה מתגלה בכוס השלישי? שהocus השלישי יוצר שיש המשך אחריו, הוא יוצר קביעות של דבר, הוא יוצר תפיסת שאין הבדלה של חושך בין אור לאור, והוא יוצר מציאות של המשכה, זה עומק המשכה שבדבר. מה שהזכיר דברי המשנה שנאמר "בין כוס שלישי לכוס רביעי לא ישתה" יש דין שאין הפסיק, אסור להפסיק בין כוס שלישי לרביעי, מאיפה עמוק יסוד הנידון, כמו שהזכיר השטה, הocus השלישי מגלה את עצמות הדבר שאין לו הפסיק, הוא תמיד ממשיך, لكن "לא יפסיק", כי זה כל מהות ההארה של הocus השלישי, שיכל להמשיך את אותו דבר.

חוורים לדברי הגמ' בברכות דף כ"א, שהזכיר, שהוא זוכה לנחלה בלי מצרים, זה יציאת מצרים, נחלה בלי מצרים, היא גופא עמוק המדרגה שנקראת יציאת מצרים, ה"נחלה בלי מצרים" כאשר בני ישראל יוצאים מצרים, אז ברור הדבר שהיציאה

יאיר, אז מה קורה עם הי"ד? הי"ד הופך להיות, ג'כ', מציאות של יום טוב, זה ההגדירה שהי"ד הוא יו"ט מדין הקربת קרבן פסח שהוא לצורך אכילת הפסח שבليل ט"ז, שבليل ט"ז מתגלה - "פסח על בתיה בני ישראל", ככלומר, דילג, ועל מה הוא דילג, על מה שככל השנה נאמר, "גולל אור מפני חושך וחושך מפני אור", אז יום ולילה לא ישבותו, מה שנאמר בברית ביציאה מן המבול, בليل התקדש החג, מה מתגלה? שיש דילוג על הלילה שבין היום והיום, זה גופא יוצר את י"ד למציאות של יו"ט, זה נקרא מקצת יו"ט של קרבן פסח שנמצא בי"ד,

וא"כ, העומק הנוסף שמתגלה, הוא, שתמיד יש يوم ויש לילה, כאן מתגלה שלוש הארונות, יום י"ד,ليل ט"ז שהופך להיות אור, ויום ט"ז, זה עוד מהלך של "שלוש" נוסף שמתגלה, וזה כוס השלישי, כוס השלישי שהוא כנגד יעקב אבינו, תמיד יש אור - חושך, אור - חושך, אז אין לעולם חזקה של אור, איפה יש חזקה של אור, בليل פסח, - מעין השבת הראונה שהיתה בבריה שלא היה לילה, - זה נקרא "מחירת השבת תשפרו חמישים יום", שלא שימוש הלילה אלא שימוש האור הראשון ל"ז שעות, מעין אותו דבר מתגלה בليل פסח שנקרא "מחירת השבת תשפרו" וגוי, מתגלה - יום, يوم ויום, ג' פעמים يوم, זה מדרגתתו של יעקב אבינו.

והעומק הפנימי שמתגלה הוא - "זה האכלייך נחלה יעקב אביך" זהה, "נחלת בלי מצרים", זה נקרא יציאת מצרים, יציאה מהמצרים, הגמ' שהוזכרה בברכות בדף מ"א, בסוגיא של "עשרה דברים נאמרו בכוס", אומרת הגמ', כוס של ברכה מי שזכה לה, זוכה למדרגת נחלה בלי מצרים, מה העומק שבדבר, כפי שתhabear השטה, הocus של ברכה שמתגלה בה מהצד העליון שבדבר, הוא מתגלה מכח מדרגתתו של יעקב שהלילה הפרק להיות מציאות של יום, זה הocus השלישי שמתגלה בليل פסח, תמיד בין כל שנים, השלישי מבדייל, כאן מה מתגלה, שהלילה לא הבדיל אלא מחבר בינם.

זה מדרגתתו של יעקב אבינו, מכח "וישכב בלילה

ליציאת מצרים", עיקר מדרגת השבת היא נחלה בלי מצרים, כמו שאומרת הגמ' השומר שבת כהכלתה זוכה לנחלה בלי מצרים, הגilio שמתגלת מכח שבת קודש הוא שיש יומ חדש של זמן של בריאות בראשית, [ושורש הדבר במה שהתגלת שבת הראשונה שהמאור שימש ל"ז שעוט].

והדברים הרי, פשוטים וברורים, חדש ניסן שנאמר בו "החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחשי השנה", אז כפשוו של מקרא, ראשית במה שנאמר מפורש, יש כאן שנה חדשה, ויש כאן חודש חדש, אבל בעומק יותר, מה מתגלת ביציאת מצרים, ביציאת מצרים לא מתגלת רק שנה חדשה וחודש חדש, הרי יש מצות ספירת העומר, מצות ספירת העומר, "ממחרת השבת וג' שבע שבתות תמיימות תהינה עד ממחרת השבת השביעית בספרו חמישים ימים", וכדברי הgem' במנחות, הידועים עד מאי, "מצוה לימי נמי ומזכה למימני שבועי", נמצוא שביציאת מצרים מה מתגלת? חידוש של שנה - מפורש בקרא, חידוש של חודש - מפורש בקרא. "החודש הזה לכם" ראשון הוא לכם לחשי השנה, חידוש של חודש ומנה, אבל לא רק חודש ומנה אלא גם שבוע ויום מתגלת בחידוש דיציאת מצרים, "מצוה למימני יומי מצוה למימני שבועי".

והכח הזאת מתגלת מכח מדרגו של יעקב אבינו, יעקב אבינו "ש��עה לו חמה שלא בעונתה", מה/ssקעה לו חמה שלא בעונתה, כלומר, הוא יכול להזיז את הסדר של היום ולילית לא ישובתו", וכוחו של יעקב אבינו להזיז אותו, זה הכח שמתגלת בכוס השלישי, כמו שתבתאר, כנגד יעקב אבינו, כח הכוס הזה מגלה שיש כאן יצירתיות מעשה בראשית חדשה, זה נקרהليل התקדש החג,ليل התקדש החג, היא ההרה חדשה במדרגת הכוס.

הסנונה נלאק הטעני טנא טוא גנוו מלל הטענות

וכמו שהזכירנו בדברי רבותינו, שהשם אלוקים, האות ה' שבו יכולה להתמלאות בג' מילויים, היא

היא לא רק יציאה בפועל שיווצאים מהמקום שנקרו מצרים, שיש יציאה מחוץ למצרים, אלא ברור הדבר, שמתגלת כאן העצמות הפנימית המaira של הדבר, שהוא עצם מציאות האור שמתגלת, הוא גופא נקרא נחלה בלי מצרים, ה"נחלה בלי מצרים", כמו שתבתאר, היא עומק הגilio של ההארה שלא מבדיין בין יום ליום, שכן אין מציאות של לילה, מה שאין מציאות של לילה, זה גופא עומק נקודת הגilio.

הראשונים מלמדים אותנו שהעומק תיקון יציאת מצרים, כוס גימטריא של שם אלקיהם, האותיות שקדומות לשם אלקיהם, האל"ף, נשארת אל"ף, אין אותן לפניה, אבל שאר אותיות כולן, סדר הדבר, - ללו' - מקדים את ה' ה' - ד' י' - ט' מ' סופית - נשארת מ', עולה בגימטריא ע"ד, עם הכלול זה ע"ה, אמורים רביםינו להודיע שהעומק גימטריא של לילה,

cosa השלישי, העומק של ההארה שהוא מאיר, שהשם אלהים זה בבחינת המציאות של יום זהה הגימטריא של שם אלקיהם שמתגלת ביציאת מצרים, אבל לכל יום קדם לו מציאות של לילה, "ויהי ערב ויהי בוקר" למציאות היום קדם מציאות של לילה, משא"כ ביציאת מצרים מתגלת שהיום של ליל ט"ו לא קדם לו מציאות של לילה,

כ'מעקה נלהקם' קמלך צממגלה כליל סתקדך חמג

- כאן מונח עמוק עצום של סדר הדבר בשורש מעשה בראשית, יש לנו הרי שני שורשים לשבת קודש - שנחנו מזכירים בסדר, "זכר לשבת בראשית", זה זכר אחד, וזכר שני, "זכר ליציאת מצרים", מה ההבדל בין זכר למעשה בראשית, נאמר "ויהי ליציאת מצרים? בזכר למעשה בראשית, יום ראשון ערב ויהי בוקר יום אחד", זהה בתחילתה, יום ראשון דמעשה בראשית, עד יום שישי שגם בו נאמר "ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי, ויכלוי", אבל ב"זכר ליציאת מצרים" מגלה בנין חדש של מציאות העולם بما שהלילה נהפך ליום, זהה הבדיקה החדשה של מציאות העולם, וזה שבת קודש שיש גילוי של "זכר

שנתבאר עד השטא, הזכרנו לעיל "חכוסו על השה", יש מדרגה של כוס ראשון שהוא בהבנה של כייסוי, זה מדרגתו של כוס ראשון, השורש שלcki, שרה - יסכה "סוכה ברוח הקודש", מקביל לעניין כבוד כמו שהוזכר קודם לכן.

אבל מצד הבדיקה של הocus third, מה מתגלה בocus third? שהם עוברים בחזרה לארץ ישראל,ليل התקדש החג הוא לא במדרגה של מצרים אלא הוא במדרגה של ארץ ישראל, זה מדרגת ליל התקדש החג, מכך מה הוא במדרגת ארץ ישראל, הרי ליל מצרים לארץ ישראל יש את סדר כל הדרך שצורך לעבור - אבל בליל התקדש החג מה התגלתה? שיש כח של דילוג שהולך מ-מצרים ל-ארץ ישראל, זה מדרגה של הocus third, נאמר אצל יעקב אבינו "קפיצה לו הדרך", ווישכב בלילה הוא וילן שם כי בא המשם" ודברי חז"ל "שקעה לו חמה שלא בעונתה", שינוי יום ולילה - ונאמר שמה עוד דבר, שקיפה לו הדרך, מאותו שורש של דבר שהתגלתה אצל יעקב אבינו [בליל להיכנס עכשו לדקות של "הדרך קפיצה לו" או שהוא קפץ את הדרך] כאן - "הדרך קפיצה לו" או שהוא קפץ אותם, [ובדקות זה שלושה התגלות שענני כבוד ללחו אוטם, ובדקות זה שלושה הגדרות הדרך קפיצה לו, הוא קפץ בדרך, ונשיאות עניין כבוד] אבל מכל מקום, הצד השווה של כלות עניין כבוד מהו? שנעשה מכח הocus third האריה שבני ישראל מدلגים לארץ ישראל, זה הכח של דילוג שמתגלה כאן.

ובהקבלה למה שהוזכר לעיל, כמו שהוזכר בראשית הדברים, כ שיש שנים שמתנגדים אחד לשני, זה כעס, ובמדרגת הדעת, אם זה שנים שմבדילים זה בחינת סמכוס - "יחילוקו", ואם זה שנים שמכריעים, למציאות של ימיון, יש הכרעה של אהבה כיוספה, להכרעה של שמאל יש כיוספה - בושה.

מליגת ס' סליינַה ציינַס' טנַקום הַקְלִיטִי - ס' לְזִין מְלִיאוֹת צָלֵן חַלֵּן צִין - צִין'

מה יש למעלה מכך? יש דעת שמעלה את שניהם למקום העליון, וזה מדרגת הocus third, זה היה כל

יכולת להתמלאות ב' - ה' - שזה הocus הראשון, היא יכולה להתמלאות בה' - ה'ה, זה הocus השני, והיא יכולה להתמלאות בא' - ה'א זה הocus השלישי, הocus השלישי מגלה התחללה חדשה של א', כוס השלישי מהצד הפשט שלו הוא באמת שלישי, אחרי הראשון ואחריו השני יש כוס שלישי, אבל בעומק יותר, הocus השלישי מה הוא מגלה, הocus השלישי מגלה מדרגה של כוס שבה הוא יותר גבוה במידה מסוימת מכל הocusות כולן, ערך שמצויר עכשו.

הדוגמא הבירה והפשוטה, יש לנו ארבע כוסות, ומכל הocusות באיזה כוס אנחנו עושים עליו ברכה שהוא דורייתא? כוס ראשון, קידוש ביוט, אבל להיכנס לכל שיטות הפסיקים, אבל כל השנה יכולה, ברכבת המזון היא בודאי דורייתא כל השנה, עצם הocus של ברהמ"ז הוא לא דורייתא, אבל ברהמ"ז שנאמרת עליו היא מצוה דורייתא, הocus השלישי הוא בניו על מצוה דורייתא להדי, והגדרת הדבר - בהירה מאד - הocus השלישי יש לו יסוד שהוא התחללה חדשה, הוא מצוה דורייתא, כמובן, הוא מגלה את המתן תורה הא' של ה"אנוכי ה' אלוקיך", זה כחו של הocus third שהוא מגלה את השורש היוט עליון.

ובפנים הללו א"ב, - מדרגת הocus third שהיא מדרגתו של יעקב אבינו, הוא מגלה يوم חדש, וא"ב איפה מתגלה שלימוט יציאת מצרים? בליל התקדש החג שלא היה מזויות של חושך, אלא היה מזויות של אור א"ב מתגלה שהלילה לא מגיע, אלא במקומו ממשיך מזויות של יום.

כלם צל לילוג צלליין סטקדע מג למוץ יעטמאן- משוועך קפיאט סדרן צל יעטן לצעין'

זה הרי, מה שהתגללה בגאות מצרים, הרי ידועים עד מאד דברי התרגומים שבלייל התקדש החג, בא עניין כבוד והעבירו את בני ישראל לארץ ישראל ושם הם הגיעו את הפסח, ושם הם אכלו את הפסח, ולאחר מכן הגיעו הבבון חזרו והחזירו אותם בחזרה למצרים, איפה השורש של הדבר, לפי מה

המוציא שמלת כלום קאלאיטי - בין כל צולצ'

אבל במדרגת הocus השלישי מתגלה "אנוכי יוצא בתוך ארץ מצרים", ב"אנוכי יוצא בתוך ארץ מצרים" מתגלה שהאמת מלא ממנו יתרך שלו, מה שנראה בין לבין הופך להיות שיש מציאות שהדבר מלא לגמרי, זהicos השלישי שיוצר מציאות של חזקה. ומצד הפנים הללו, כפשותו שאלה ותשובה, זה המדרגה שהבן שואל, ואביו מшиб לו, אבל כאן בocus השלישי זה לא תשובה לשאלת כפשותו אלא זו מדרגה כמו שמדובר בדברי רבותינו, שכ"ל "תשובה" היא נקראת תשובה מלשון השבה אל השורש, מהי התשובה במדרגה העליונה? הוא מшиб את החלל שנמצא בין לבין, שם מקום השאלה, זה המדרגה העליונה. מתחילה את הדבר בocus שני, "כאן הבן שואל", יש כאן שאלה של - בין לבין - "מי קיימת לשאלת", ושאליהם "מה", "מה נשתנה" יש חלל, יש מקום של שאלה, ולהבין ברור, כפשותו הארבעה בניים שואלים, חכם, רשות, הם, שאין יודע לשאול, ומאפייה האב מшиб? מאותו מקום של השאלות, זו מדרגה אחת שזו המדרגה של הocus השני שאומרים עליו את ההגדה.

מלוגם כלום קאלאיטי- גilio צולצ' ק' למ' צלמעלה מלהלען

אבל במדרגה של הocus השלישי שהוא נגד יעקב אבינו, "נחלת בליך מצרים", "שכינה בינויהם" התשובה ממשיבים לד' הבנים היא לא ארבעה תשובות, אם זה מקום שיש חלל, בין לבין, כמו שהוזכר, כשייש ד' בניים, יש ארבעה שאלות - ויש ארבעה תשובות, אבל ברור הדבר, בעומק, שהארבעה בשורותם הם אחד, וזה מה שהזכירנו מדרגת הocus השלישי שג' כוסות - ג', פעמים כוס הוא גימטריא רנ"ח, הוא גימטריא של שם הו"ה עם הארבע מילויים של הע"ב ס"ג מ"ה ב"ז שזה גימטריא רל"ב, עם הו"ה, עליה רנ"ח, אז מה התשובה של הocus השלישי, ממשיבים תשובה אחת לכלם, והרי לכאו "לפי דעתו של בן אביו מלמד" כפשת לשון המשנה? אלא שכאן מшибים את הבנים

מהלך פני הדברים עד השთא, כוס השלישי הוא לא במדרגה של הגילוי שבמהלכים של הדעת שהוזכרו עד השთא בלבד, אלאicos השלישי הוא במדרגה של זכו - על ענייני שמיא", ומתגלה שהענינים מביאים אותם אל ארץ ישראל, איך הם מביאים אותם לארץ ישראל? זה אותו כח שנמצא "בין לבין" של כל שני דברים, הוא הכח שנושאים ונוטלים.

הדוגמא הבאה והפשוטה, "איש ואשה זכו שכינה בינויהם", שהוא כח הדעת, "ושכנת בתוכם", "גדולה דעה שננתנה בין שתי אותיות", "גדול מקדש שננתן בין שתי אותיות", "כל אדם שיש בו דעה כאלו שנבנה בית המקדש ביוםיו" כמו שאומרת הגמ' בברכות ל"ג ע"א, זה כח השכינה שנמצא בינויהם, הכח הזה הוא הכח שמחבר ומctrף את שני הדברים האלה שנבדלים אחד מהשני.

לפי זה, נמצן מה מلن' לדנليس,

כוס ראשון - הוא סתום, חתום, כי סתום וחתוםים הדברים, כמו שהזכירנו, ראשית תיבות כוס.

כוס שני הוא הגילוי, אבל מה הוא מגלה, את מה שנמצא בין לבין, "כאן הבן שואל".

ובocus השלישי, כשהוшлиם המהלך של פני הדברים, מה מתגלה? מה שנמצא בין לבין, בינויהם - זה לא מציאות של חלל, אלא הוא כולל מלא שכינה, זה הכח שלicos השלישי. מכח מדרגתicos השני יש מה שנמצא בין לבין, - ראשון ושני, ומה שנמצא בין לבין, זה השאלה והתשובה שבהגדרה, כמו שנתבאר. ומה מדרגתicos השליishi מתגלה "איש ואשה זכו שכינה בינויהם" מכח ה"שכינה בינויהם" מתגלה שאין מציאות של חלל. כל כוס - ההגדירה פשוטה שלו היא בהבחנה שיש לו בית קיבול, שהוא מציאות של חלל, והחלל הוא גופא הבית קיבול שבתוכו ממלאים את היין, והוא בבחינת מקום שנמצא בו חלל, בין לבין של הדפנות יש חלל, שזה המציאות שלicos השבין הדופן זו לדופן זו יש חלל, זה הבין שבין מתרגלת בכל כוס.

של ה"א של האלקים באלו"ף כמו שהוזכר, מתגלה הכסה השלם כס-א, בלי החסרונו שבדבר, אזי מתגלה השליימות של מדרגת התשובה.

וברוור ופשוט הדבר, לא יתכן שהיא מהלך של כלليل הסדר של ארבע שמותחילים באربع ומסיימים באربع, שורש הארבע הוא מבוכן, במה שנאמר בקרא "ונחר יוציא מעדן להשquet את הגן ומשם יفرد והיה לארבעה ראשיים", מפורש כמעט בחז"ל להדייא, שהוא השורש לארבע כוסות [זהו שורש לכל הארבע שיש בכל מקום] אבל זה ה"ארבע" המפורש בקרא [זולת יום רביעי שם יש קלוקל המאורות, שביקורת זה עוד שורש נוסף, והסוגיות מבוכן רחבות] אבל ברור הדבר, שבפסח, בليل התקדש החג, הוא לא מתחיל באربع ומסתויים באربع, הוא מתגלה בפירוד של הארבע "ומשם יفرد והיה לארבעה ראשיים", אבל חייב להיות שהוא מגלה את ה"עדן העליון", שימוש מקור המוצא, זה "האפיקו מן", שהוזכר, בבחינת המקומ שמננו הוא יוצא, מקור המעיין, ממוקם הנביעה, ממוקם ההשפעה שהוא יוצא, וזה השליימות מתגלה בברכת המזון.

ולפי"ז, להבין ברור, יש תשובהISM של הטענה של הocus שני, של ההגדה, של הבין לבין, ארבע שאלות, ולפי"ז ארבע תשיבות לכל בן ובן, "לפי דעתו של בן אבי מלמדו", אם אין בינה אין דעת, אם אין דעת אין בינה", ויש מדרגה של כוס השלישי, שימוש משיבים לכל הבנים תשובה אחת, ומה משיבים להם? משיבים אותם לשרם, לאב שנמצא בנקודות השורש, זה שלימיות מדרגת הocus השלישי, תשובה אחת לכל הבנים כולם.

לשרם, וכשהשבעו את הבנים לשרם, נעשה מציאות של תיקון מכח השורש שהוא אחד.

השורש של זה, זה ה-רנ"ח שהוזכר, רנ"ח זה אותיות חרון, שורש הספר יציאת מצרים - מאיפה הוא מתחילה בספר? מתחילה בגנות ומסיים בשבח, ואיפה הוא "המתחיל בגנות", כמה שיטות שם בדברי הגמ' - ולחדר מ"ד הוא מ"ארמי אבד אבי", ככלומר, השורש שם מתחילה מה-חרון מהנהhor, שם מתחילה, ולאחר מכן מ"ז הוא "מתחילה היו אבותינו עובדי ע"ז", איפה זה היה, זה תרה מלשון רתת -icus, וחרון מלשון חרוץ אף, זה תחילת הספר, ומה הוא מшиб להם לבסוף? כפשוטו והשתא גאלנו וגאל את אבותינו, אבל העומק של חז"ל, מה עניינו של "המתחיל בגנות" זהה החרון והתרה? הוא מבהיר תשובה לשורש, מה שנאמר "ושבת אל אבותיך בשלום" מלמד שעשה תרה תשובה בסוף ימי, ככלומר, שהתרה והג�� - חרון נתקנים שהחרון אף נתקין, זה התשובהISM של ארבעה בניים, לא רק כפשוטו מתחיל בגנות ומסיים בשבח - "מתחילה ע"ז היו אבותינו עובדי ע"ז" ועכשו קרבנו המוקם", זה תשובה אחת במדרגת כוס שני, אז לפיה כל דעת של בן אבי מלמדו, אבל התשובה העליונה מהי? מתחילה היו אבותינו עובדי ע"ז, ומה קרה עכשו? "ואתה תבוא אל אבותיך בשלום" - מלמד שעשה תשובה, "עשה תשובה", זה התשובה האחתISM של משיבים, לכל הארבעה בניים, כל הארבעה בניים משיבים להם תשובה אחת, כי מגלים להם איך נעשה תשובה ל"מתחילה היו עובדי ע"ז" זורה, היפך העבודה זורה, יש "אנוכי ה' אלוקיך", זה המדרגה של השליימת של התיקון של הocus.

הocus שמתגלה בשליימות, זה הופך להיות במילוי

כוס רביעי

וזהו הדיון שנאמר בכוס של ברכה, מתוך ה"עשרה דברים שנאמרו", שאחד מהם הוא "מלא", אין בו חסרונו, צרייך שהוא יהיה מלא.

אבל הדבר הנוסף שנאמר בכוס של ברכה שצרייך שהוא יהיה שלם, ולא פגום, כך שיטת רשי ותוס', ולהיפך מציאות הדבר זהה, יש את מציאות דוד מלכא משיחא, שהוא בבחינת כוס שאיןו שלם, ובפנים הלו כוס עולה בגימטריא מום, מלשון חסרונו, דוד המלך שהוא נפל, "עניא דלית ליה مجرמיה כלום", עליו נאמר "ולא יפחו לו מרבע כוסות של יין ואפי' מן התמחוי".

דבר נפלא כשמתווננים, בפרק ערבו פסחים שנאמר דין של ארבע כוסות, לא נאמר להדיין דין של ארבע כוסות פעם ראשונה, אלא מתוך דברי המשנה "אפי' עניшибראל לא יפחו לו מרבע כוסות" לפינן שיש דין של ארבע כוסות, לאחמן"כ בהמשך המשניות, מזגו לו כוס ראשון, כוס שני, כוס שלישי, כוס רביעי, ובדברי הגמ' עצמה יש הרחבה של דין ארבע כוסות. אבל פעם ראשונה שנאמר להדיין ארבע כוסות. וזה האופן שזה נאמר במשנה דין של ארבע כוסות, וזה האופן שזה נאמר והיינו שזה נאמר דייקא ביחס לעני, שאין לו וביחס לכך שונים לו מן התמחוי. ובהבנה בהירה, זה כוס של דוד המלך כוס הרביעית "מרבע כוסות", קלשון המשנה "ולא יפחו לו מרבע כוסות" שמתגללה מכח כוס הרביעי שהוא נקרא עני, עני זה עלמא דפירודא, אצל עני כל כוס וכוס היא מציאות לעצמה.

ולפי"ז בעומק, מה שנונים לעני ארבע כוסות, וכמובן מצד היחס שמצויר עכשו, זה אינו דין שבאופן כללי יש חיוב לחת לו ארבע כוסות שהם יחידה אחת בשם אחד "ארבע כוסות", אלא יש דין לחת לו כוס ראשון, ויש דין לחת לו כוס שני - ויש דין לחת לו כוס שלישי, ויש דין לחת לו כוס רביעי.

בדברי המשנה, גומר עליו את הלל, ואומר עליו הלל הגדול. הזכור בගירסאות הראשוניים, שלhalbך מהראשונים כוס חמישי אומר עליו הלל הגדול.

כוס רביעי נגד דוד מלכא משיחא, כיוון שנתבאר מערכת של ג', ומערכת של ד', החידוש של ד' באיתגליא ממש, מתגלה כאן בכוס הרביעי, ג' הכוונות הקודמים לכך היו מעין המהלך של השלשה, מקבילים אהדי - אבל הכוס הזה, הכוס האחרון, הכוס הרביעי, בו מתגלה מציאות החידוש, הוא מעבר לכוסות.

"אין קוריין אבות אלא לשלושה", אבל דוד המלך ביקש "בחנני וצרפני ודע כליזוטי" שיקראו גם לו אב, כל המעשה שהקדוש ברוך הוא ניסה אותו בבית שבע, "וצרפתוי כבור סיגיך", ראשי תיבות כוס, זה בקשתו של דוד המלך, צרפני ודע כליזוטי, והכוס הזו א"כ, היא בבחינת בקשתו של דוד המלך, היא כוסו של דוד המלך, והיא חידוש, מכח בקשתו של דוד המלך.

נמיין רפנס טנלאום קרליעין. כנג לדוד טמלן טקומה "נעל נפלוי"

ולפיכך, כיוון שזה כוסו של דוד המלך שהוא נקרא "בר נפלוי", גם הכוס הרביעית יש בה בבחינה זו בצד מסוים, כשם שפרצופו של דוד הוא בבחינת "בר נפלוי", כך גם הכוס האחרון של דוד, יש בה את כל צורתו של דוד של ה"בר נפלוי".

נתבאר לעיל שהכוס הראשונה היא סתום וחתוםה, "כ"י סתום וחתום", הכוס השנייה היא ה"בין לבין" של מה שנמצא, כוס ראשונה סתוםה וחתוםה בבחינת "עיטוף" - אחד מעשרה דברים שנאמר בכוס של ברכה, הכוס השנייה מקומה הוא בין הדבר הזה לדבר הזה, בין הדבר הראשון לדבר השני, הכוס השלישי היא מלאה בשלימות את מקום החסר,

- חוי, הוא ממשיך את הדבר, שמן הocus השלישי נמשך הocus הרביעי, זה מדרגת כוס רביעי ש"לא יפחתו לו מרבע כוסות", והשורש הוא ה"ארבע" שבדבר, כוס רביעי, "ואפי' מן התמחוי שניתן לעני", כמו שתתברר.

המקצת לכוס הקליצי לכוס הלוויי- מע' מל' ל'מק'

ובפניהם הללו א"כ, השורש של כוס של דוד המלך הוא בבחינת כוס פגום, הוא כוס חסר, הוא כוס שאינו מלא, באותיות אלקיים, כמו שהוזכר, יש בהם אותיות מלא-א, אבל הגימטריא של אלקיים הוא מום, הוא חסר, מה"מלא" של יעקב אבינו ממשיכים לאלקים בבחינת מום שמתגללה החסר, וזה הדין ש"בין כוס שלישי לריביעי לא ישתה" המשכה מהocus השלישי לכוס הרביעי, מהמלא לחסר, כמו שתתברר, זה כוסו של דוד המלך.

והocus הזה של דוד המלך, מהצד התחתון שבו, הוא באמת נמצא במדרגה השפיריה של העני, אבל שתי צדדים למطبعו - הocus האחרון הרוי, כמו שהוזכר, יש לו בבחינה שהוא מצורף דייקא לכוס הראשון, זהה בבחינת השתיה שמתגללה בליל התקדש החג, מתחילה בשתיה ומסיים בשתיה.

ואמנם יש דין שלאחר האפיקומן, [ובזמן שביהם"ק קיים זה היה לאחר אכילת קרבן פסח] אסור לטעום שום דבר כדי שישאר לו טעם מצה [פסח], "אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן" שישאר בפיו טעם מצה. וכך שסבירא בראשוני בסוגיא שם השאלה שהרי הוא שותה את השתיי כוסות לאחר אכילת המצאה, ומוכיח התשובה, מפני זהה מן המצוות, ולכן אין לה שזהו מצותו במה שהוא שותה את הocusות.

הופן לירוף כל טעם כמה נטעט צמית לכוס
ועומק התשובה מה? עומק התשובה היא, שלא נשאר כפשוטו טעם מצה, שהרי אח"כ הוא שותה

הופני לירוף לכוס הלוויי מכל מלחמות אבל יתר על כן, הרי כמו שהוזכר יש ארבע מדרגות במציאות של הocusות, המדרגה הראשונה שבocusות, כולל כוס דרך חירות תיקנו ובן מצוה באנפי נפשה, כל כוס היא מציאות לעצמה, המדרגה הנוספת, כל כוס היא מצורפת למערכת של שתיים שתיים, ובזה גופא הוזכר ג' אופנים:

ישנו אופן שהocus האחרון מצורף לראשונה, כמו שהוזכר בהתחלה, ראשון ואחרון - תחילתו שתיה וסופה שתיה.

יש מהלך שהocus האחרון מצורף לכוס השני - שני הocusות - הראשון והשלישי, יכולים להיות בכל סעודה, והשני והרביעי הם חידוש של מצותليل התקדש החג, ובהקבלה לאותיות הו"ה, שתיהם אותן ה"א, שמקבילים אחדי - משום ששורשם אחד.

ובבחנה הנוספת הocus האחרון מצטרפת לכוס שקדם לה, ג' וד' מצורפים יחד אחדי, וכמו שהוזכר, הגדרת הדבר הוא שמהיכן יש כוס רביעית, מההמשכה של כוס השלישי מתגללה מהלך של כוס רביעי, כוס רביעי הוא לא כוס לעצמו, אלא מתגללה בו הכה של הocus שمبرיח מן הקצה אל הקצה, בבחינת בריח התיכון שمبرיח מן הקצה אל הקצה, והינו שמהקצה העליון של ה"לי" ראש, שנאמר בראש - בכוס הראשון שבו היא הבחינה של עיטור ועיטוף, עד הקצה התחתון של העקב, ששם מתגללה מדרגתו של דוד המלך, וזה ע"י המשכה מהocus השלישי לכוס הרביעי, מהעקב בבחינת יעקב, הocus השלישי מאיר לכוס הרביעית.

ולפי"ז, דייקא נאמר "אפילו עני שבישראל לא יפחתו לו מרבע כוסות ואפי' מן התמחוי", מהו תמחוי? תם - חוי, - תם, זה הדמות תם שחוקקה בכסא הכבוד, זה יעקב אבינו "איש תם יושב אהלים" הוא ממשיך ומשפיע שורש העניות מכח החיים - חווה, שורש העניות שבאה לעולם בחטא הראשון, תם ממשיך לריביעי, הוא ממשיך את הדבר, זה נקרא תמחוי, תם

ובהבנה בהירה, כל כוס גדר שייערו לכל הפחות, הוא רביעית הלוג, וראשית, זה עוד הגדרה עמוקה שמתגלה במדרגת ה"ארבע", כשהמוגלה ה"ארבע כוסות", אם ניקח כל כוס, מה השיעור שלה? רביעית, אבל כאשר שותים "ארבע כוסות", כמה שותים סה"כ? שותים לוג שלם, אז הגענו לשליימות של האחד.

ויתר על כן, זה לא רק שלימיות של אחד אלא זה שלימיות של רכ"א לוגין, [לא רכ"א רביעית], ורכ"א לוגין היא כוסו של דוד המלך, כמו שאומרת הגדמה, שדורשים מ"כוסי רוויה" בגימטריא רכ"א, רכ"א לוגין.

ועכשיו ההבנה הבירה, יש כוס אחד - כוס רביעי, שהוא בבחינת עלמא דפирודא, זה העני, כמו שהוזכר, "ולא יפתחו לו מארבע כוסות", עני זה עלמא דפирודא שככל כוס הוא למציאות לעצמו, יש מדרגת ה"שנתיים" שמתגלה בכוסות, כמו שנתבאר, ומצד כך, הocus הרבעי מצטרף לדראון, מצטרף לשני ומctrף לשישי, כמו שהוזכר, יש מדרגה של שלוש שמתגלה עד הocus האחرون, או שלוש הocus הראשונים הם אחד, כי זה הסדר, קידוש, גאל ישראל, וברכת המזון, אז מסתיים הסדר מצד הסעודה שבו, כמו כל סעודה, והocus הרביעית היא לעצמה, וישנה את הבדיקה שהocus האחרון הוא מצטרף לשולש, כי הocus הראשון הוא נמצא באיתכסייא, ושלושת הocusים האחרונים הם מציאות הגליוי כמו שנתבאר, ובלשון אחרת והינו הר, הocus השלישי יכול להctrוף לשתיים הראשונים שהocus השלישי הוא כוס למציאות לעצמו ששורשו בדארייתא - בברכת המזון. כמובן שככל נקודה ניתנת להרחבה, אבל עיקר הגליוי האחרון שמתגלה בכוס, מה שדיברנו לעיל, שהocus הוא במדרגה של רביעי מצטרף לג' כוסות, שככל הארבע כוסות יהיו בב"א. נחזור עוד פעם ונחัด, הocus הראשון, כמו שהוזכר, הוא בבחינת כסוי. הocus השני הוא בבחינת - בין לבין.

הocus השלישי הוא בבחינה של ה"מלא", אין חסרון, אין חلل.

שתי כוסות, [וביותר לפי השיטות שיש גם כוס חמיש] אלא ביאור הגדרת הדבר, טעם מצה מצטרף לטעם שתית הocus, שזה הטעם האחרון, זה נקרא "אפיקו - מן", אפיקו את המן משורש, כמו שהוזכר קודם לכן.

וביואר הדברים, כאשר אנחנו מצרפים את המצה ל-כוס, יש כמה וכמה צירופים, והזכרנו לעיל, ועכשו נזכר צירוף נוסף, יש חמישה מיני דגן, מה שמבואר במשנה בפסחים, אפשר לעשות את המצה מחמשת מיני דגן, אחד מהחמשת מיני דגן הוא כוסמן, כוס-מין, או מצד הקלקול, זה כוס - מין, אדם הראשון לחד מ"ד, "ענבים סחתה לו ואכל, ושתה", [אכילה ושתייה] ואדם הראשון מין היה, כלשון הגדמ' לחד מ"ד בסנהדרין, כוס מין, מצד הקלקול, זה הocusמן דקלקלול.

אבל שמתגלה ימי הפסח, מתקנים את ה-תמהוי, תם חוי, החטא של חוה של ה"ענבים סחתה לו ואכל" החזרים ומתקנים אותם בשתייה היין דפסח. ולאחר מכן מ"ד חתה היה, ולאחר מ"ד ענבים היה, זה אכילה, וזה שתייה, והתקיים הocus בocus מין, אדם הראשון שהוא כוס - חוי, שמתקן אכילה ושתייה כמו שהוזכר שהמרא הוא גם מיסעד וגם שתייה, נתקן יחד, המדרגה הזו של אכילת אדם הראשון בלילה התקדש החג.

ומכח כך מתגלה שהשתיה של הocusות האחרונים, שליש ורביעי, ובעיקר הרבעי שמצטרף לחמיש, כמו שנסביר בעז"ה מיד להלן, הוא מגלה שהמצה מצטרפת עם הocus, כמו שהוזכר, ואיפה נקודת הצירוף בחמשת מיני דגן, דיקא, חמישה שמקביל לכוס החמישי מתגלה הצירוף של האכילה והשתייה, וזה הטעם שנשאר בסוף ליל התקדש החג.

בדרך רמז, ולאחר מכן ההבנה, מצה בגימטריא קל"ה בגימטריא, כוס בגימטריא פ"ז, צירפנו פ"ו עם קל"ה, עליה בידינו רכ"א, ארך, והגמ' מפורש דורשת ביום, על מה שדוד המלך אמר "כוסי רוויה", "רויה" בגימטריא רכ"א, מכאן שכוסו של דוד המלך מחזיק רכ"א לוגין.

ארך - מילון מתארך, הזכרנו בocos השלישי שזה מדרגת יעקב אבינו שיש בה את ה"נחלת בליך מיצרים", ככלומר לכוס, אין לה צמצום, ומה שאין לה צמצום, זה ממשום שהאור אין לו צמצום של יום לילה ויום שיש סדר, אלא זה הופך להיות הארה נמשכת ללא לילה, זה נקרא אורך, מילון אורך-ה, אור שמתארך, זה הארה השלישי נתן לרבייעי. אבל בעומק ברבייעי יש לו הארה העליונה יותר, וההארה העליונה שמתגלתocos הרבייעי שהיאicos עצמו יש בין לדופניicos יש בין לבין - וכמו שהזכרנו שבחocos עצמו יש בין שני הדפנות,icos השישי מגלה שתוכו, הוא בין שני הדפנות,icos השישי מגלה "מלא", ככלומר, החיל התමלא,icos השישי מהו פגום, מה הפגום שמתגלת בו?icos פגום בין, אבל, דוד המלך, זה לא רק "פגום" מצד היין, אלאicos עצמו הוא פגום, זה מה שהזכרנו,icos בגימטריא מום, והחידוד כאן הוא שהרי יש יחס של היין ויש יחס שלicos, כמו שהזכיר בראשית בדברים, והפגם כאןacos עצמו.

מה שכויסו של דוד המלך, הוא בבחינת אורך, היינו כמו שמבואר בדברי רבותינו, שהוא מתארך גם לעוה"ב, זהicos של דוד המלך,icos אחרון שהואicos של דוד המלך, הוא עולה מהפגום, ולא רק מה"פגום" שבין אלא מה"פגום" שבacos, אז הוא נתקן והוא הופך להיות לא רק מלא, אלא הוא הופך להיות שלם, אבל, יתר על כן, מתגלת כאןicos של דוד המלך, שהוא הופך להיותicos גדול.

הזכירנו את מחולקת הראשונים, שהרי כאשר ישicos של רביעית בודאי לכתהילה צריך לשנות רביעית, או רוב רביעית - מלאו לוגמיו, אבל כאשר ישicos גדול, כמה הוא צריך לשנות? ישנה הבדיקה שהוא צריך לשנות רביעית, תלוי לפי השותה, וישנה הבדיקה שהוא צריך לשנות את רובicos, ולכתהילה את כלicos כולם, מאיפה השורש שישicos גדול? זה מתגלתacos של דוד המלך.

icos הרביעי, מצד התחתון שבו הוא פגום, ומצד התיקון שבו מהו? לכאו', הוא הופך להיות שלם,

אם תמייקון ניכומו צל דוד המלך טה'נית קינול' הופך לחיות צלט

אבל נDIGISH עכשו, יתר על כן,icos הראשון הוא מכוסה, וכלן הוא אחד, הוא נעלם והכיסוי יוצר אחדות,icos השני הוא נמצא בין לבין - וכמו שהזכירנו שבחocos עצמו יש בין לדופניicos יש בין לבין, שתוכו, הוא בין שני הדפנות,icos השישי מגלה "מלא", ככלומר, החיל התמלא,icos השישי מהו פגום, מה הפגום שמתגלת בו?icos פגום בין, אבל, דוד המלך, זה לא רק "פגום" מצד היין, אלאicos עצמו הוא פגום, זה מה שהזכירנו,icos בגימטריא מום, והחידוד כאן הוא שהרי יש יחס של היין ויש יחס שלicos, כמו שהזכיר בראשית בדברים, והפגם כאןacos עצמו.

וביחס לדוד המלך אצלנו נאמר "ocos רואה" - הוא נקרא "בר נפלוי" מצד הקלוקל.ראשית, ה"בר נפלוי" שלו מהו? הכללי קיבול שלו הוא "בר נפלוי", וכלןicos עצמה הוא בבחינת מום, הוא חסר, הוא מציאות של בר נפלוי, וכאשר מתגלת התיקון, לכאו' היינו שהicos עצמו נתקן, שמתגלתicos עצמו הוא "כללי המציגן", כמו שהזכיר לעיל, זה התיקון שלicos כאשר הוא נתקן.

אבל ברווח הדבר האם הוא היה מוקולקל והוא נתקן אז יש "יתרונו האור מן החושך" וכאשר הוא הופך להיות בבחינת "יתרונו האור מן החושך", הוא לא הופך להיות רק ה"מלא" שלicos השישי, שזה מצד היין, אלא הוא הופך להיות ה"מלא" שבacos, שמאזicosicos עצמו,icos שלם.

אם תליליות ניכומו צל דוד המלך צטוף לחיות כום גודל

יתר על כן, העומק שלicos הרבייעי היא, "ocos רואה" שבגימטריא רכ"א, כמו שנתבאר, מילון

מלגת "כל גדור" צנולמר על הכוכם הלייני
אבל יש מדרגה יותר עליונה, שהיא מדרגת כוס
רבייני, גם שם זה ה"א, אבל את ה"א עצמה משיבים
לי"ז, משיבים את העולם הזה למדרגה של עזה"ב,
זה מדרגה של כוס רבייני, מה שהכוכס רבייני גומר
עליו את ההל, מצד כך התחלו את ההל בכוס השני,
ומסיניים אותו ברבייני, יש פה את בחינת השנים,
אבל, "אומר עליו ההל הגדור", מה זה "ההל הגדור",
שלפי חילק מהראשונים, זה בכוס לעצמו כוס
חמיישי, העומק שבדבר, שהכוכס רבייני מעלה את
הה"א בחזרה אל הי"ז, וכך זה גם נקרא כוס חמישי,
מצד מדרגת הה' שבו.

ולפי"ז, להבין נפלא מאד, יש עוד צירוף של שמות
שمتגלגה בכוס, הזכרנו את ההוי"ה - כ"ז, שמתגלגה
בacos, הזכירנו את האלקים, כל ההגדרת שנאמרו
בacos אבל יש אף נוסף של כוס, צירוף של שני
שמות, אה-יה, ואדנות, אדנות - ס"ה, אה-יה,
כ"א, וכצירפנו את שתיהם, מבואר בדברי רבותינו,
עולה בידינוacos.

ועכשיו בהבנה הבבירה, יש אתacos שנמצא השתא
בידינו, זהacos במדרגה אחת, אבל ישacos דלעת"ל,
בחינת להגביה, שעולה מה"א לי"ז כמו שנתבאר,
גביעacos ישועות אשא", הוא מרים אתacos,
זה דוד המלך, "acos של דוד המלך לעת"ל רכ"א
לוגין", זהacos הארוך, מה אמורים "ההל הגדור",
זה נקרא אה-יה, אדנות, זהgilio דלעת"ל, זהacos
שمتגלגה במדרגה של לעתיד לבוא, על המדרגה זו
האחרונה, ישacos הכהן האחורה, הכוכס הרביינית
שמצוירת לחמיישית, או לפי השיטות ש"אומר עליו ההל הגדור",
חמיישית, או לפי השיטות ש"אומר עליו ההל הגדור",
זה מעין חמישי, אבל, בין כך ובין כך, מה הacos
האחרונה? היא ההל הגדור, - ההל בגימטריא אדנות,
וא"כ זה אה-יה ההל.

יש ההל שאמורים היום, ויש ההל שאמורים לעתיד
לבוא, מתי בעזה"ז אמורים ההל מעין לעת"ל? זה
"אומר עליו ההל הגדור" כמו שנתבאר, השתה י"ש
לכל דבר גבול, הגבול של כל דבר לעלמה הוא

גilio נסוק הלייני צמעלים מט ה"ה' לעו"ז מלגת ה"י לעו"ג

איפה השורש שלacos של דוד? הפעם הראשונה
שהוזכר הסוגיא שלacos, כמו שהזכרנו את דברי
ח"ל, הוא נמצא בסוגיא של פרעה, [הגמ'] בסוטה
אומרת שזה ג'acos, בפרטות יותר נאמר שם
שנאמיר שמה ארבעacos, ובפרטות יתיר נאמר שם
בפסקו קחש, יש לשונות כלאה וכallele בדברי ח"ל]
שנאמיר ש"acos פרעה ביד" - ומצד כך, היפך הפה
דתיקון של פה - סח, זה הפה דקלקל של פרעה פה
רע. שלacos, היפך ההגדה שלacos שני.

אבל לעלה מכך, נאמר בבראשית עוד סוג של
acos, שהוא הגביע של יוסף, וכידוע עד מאד בדברי
רבותינו, גביע בגימטריאacos, הינו הך - ומהו גביע,
כמו שמאירים הפרשים, הוא מלשון "acos ישועות
אשר", הגבהה, שהוא הרי הדין שacos צריך להגביהו
טפח, וזה אחד מעשרה דברים שנאמרו בכוס של
ברכה, שהוזכר פעמים הרבה, צריך להגביה את
הacos טפח, מאיזה דין צריך להגביה אתacos
טפח, מבואר בגר"א, שהוא משום שטפה הוא המשא
אצבעות, ומרימים אותו מהה"א לי"ז, והוא מה
שצריך להגביהו טפח, עולם הבא נברא בי"ז, עולם
זה נברא בה"א, בדברי ח"ל.

ולפי"ז כשנאמיר אצל דוד המלך שהוא המברך
לעתיד לבוא, מאיזה דין הוא המברך לעת"ל? מהדין
שacos צריך להגביהו טפח, הוא עולה מהמדרגה
של ה"א למדרגה של הי"ז, ולהבין ברור, בכללות
המדרגה של ה"א, היא תשובה, אלא שהה"א ראשונה
שהיא כנגדacos השני, מכחה מסבירים לאربעה
בניים תשובות, כנגד ארבעה בניים, לכ"א משיבים
תשובה, ומה מדרגת יעקב אבינו בכוס השלישי,
כמו שהוזכרנו, מה התשובה שמшивים, מחזירים
אותם לשורש, וזה יעקב שבירח מן הקצה אל הקצה,
הוא מחזיר לשורש.

ומה שהוזכר בשאלתך, הרי אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן וא"כ איך שותים שתי כוסות לאחר מכן, והתשובה שתירצו שששתיה של מצה לא מעכבה, מה עומק הדבר שמצה לא מעכבה, ביחס דיין השתה - מצה מלשון צוותא, ככלומר זה הצוותא של המצאה והכוס, מצה, כוס - מ"מ וכ"פ, זה מך, "וכי ימוך אחיך", מך זה עני.

כלום סהמלוון - כולם זמכו למת כל הcockot
 זה מה שהכוס האחרון בא לתיקון מ"עニア דלית ליה מגרמה כלום" בחינת דוד המלך, שזה הבדיקה שא"ין פוחתין לו מרבע כוסות" שהוזכר זה הкус האחרון שמצויר את המצאה ואת הкус, וע"כ, מה הוא מגלח? הוא מגלח כוס דלעתיד לבוא, הкус דלעתיד' הוא כוס גדול, עד שמה שנאמר במדרגת עולם הזה "שתאן כולן בבב"א, ידי ד' כוסות לא יצא", אבל לעת' מכך המדרגה של הкус האחרון שמצויר את הкус של מדרגת "גביע", מדרגה של גבוה, "מרפסין איגרא", הוא גבוה והוא משביר את הגגות, כמו שהוזכר, והוא עולה למלعلاה, הкус הזה מגלח כוס שבתוכו נמצאים כל הארבע כוסות בבב"א.

אברהם לא יכול לומר ברכה על הкус הזה, יצחק לא יכול לומר, יעקב לא יכול, כל אחד מהם יש לו כוס, אבל לדוד המלך, איזה כוס יש? יש לו כוס אחת שחובקת בתוכה ומיצרת את כולם בבב"א.

זה הבדיקה שהוזכר וצרפתו כבר סיגיך, ר"ת כוס, דוד המלך אומר "צרפני וידע קליותי", ועל זה הקב"ה ניסה אותו במעשה דבת שבע, וכדברי חז"ל "כל האומר דוד המלך חטא אינו אלא טועה", מה שהקדוש ברוך הוא ניסה אותו בבת שבע, מהו מדרגת בת שבע, המדרגה השביעית כדיוע בדברי רבותינו, ובעריכין דיין השתה, זה הצירוף של הג' מצות והד' כוסות, צירוף של כל מהלךليل התקדש החג של שלושה וארבעה, זהו נסינו של דוד המלך שהוא במדרגה של בת שבע.

ובבבנה בהירה, אברהם לא יכול לברך, כי יצא ממנו ישמעאל, יצחק לא יכול לברך, שיצא ממן

נקרא גג, אבל כמו שסביר באגמ' בפסחים שכשהיו אומרים הלל היו "מרפסין איגרא", משברים הגנות, "כזיטה פסחה והלילא פקע איגרא" זה לשון מליצה, אבל יש כאן גילוי של הכה העליון, היג תמיד נעשה מציאות שהוא מכסה את מה שלמטה, אבל הוא גם מכסה את העליון, שלא ירד לתחתון, כדוגמת בית ועליה - "ולמכסה עתיק יומין" - דברים המכוסים "לעתיד לבוא" נגלו לרבי עקיבא וחביריו, הкус האחרון המדרגה שלו היא מדרגה של "הלל הגדל", אה-י-ה אדנות, אה-י-ה הלל, שזה מקביל אהדי, זה המדרגה של הкус.

כלום סהמלוון - סממווע צין עוס"ז לטעס"כ
 מצד כך המדרגה העליונה של הкус האחרון היא גילוי של כוס שעתיד להיות לעתיד לבוא, יש את הкус של לעתיד לבוא, והкус האחרון היא מדרגת המוצע בין עוזה"ז למדרגת עוזה"ב, הוא ממוצע בין שנייהם, הוא גם - בין לבין - אבל הוא לא הא-בין בין - של הкус השנייה שהיא כנגד הה"א הראשונה שבסמם, ששם זה מה בין הלילה הזאת לכל הלילות כולם, כמו שנתבאר בהרבה לעיל, אלא הкус האחרון שהוא גם כוס של הה"א, היא נמצאת בין העולמות הזה לבין עולם הבא, ולכן אומרים על הкус האחרון שני דברים, מצד אחד, גומר עלייו את ההלל, את ההלל הקודם, אבל מצד שני, מה אומר עלייו? את ההלל הגדל.

"מצירין יציאת מצרים בלילות" ומזכירין יציאת מצרים לימות המשיח כמו שאומרת הגמ' בברכות ומובא בהגדה, אבל תהיה יציאת מצרים טפלה, ושבבוד מלכויות וגואליהם לעת' ליה עיקר, המדרגה הזאת מתגללה כאן בכוס הרביעי, - הкус הרביעי אומרים סיום של הלל, ואומרים הלל הגדל, אז מה ההגדרה של אותו כוס? מצד מה שוגדים עלייו את הלל אז זה טפל, זה השלמה של מה שחסר מוקדם לנו, אבל אומרים עלייו הלל הגדל שהוא השורש של הלעת' ל, "כוסי רודה", כמו שנתבאר, בבדיקה של "מצח" ו"כוס" שזה בגימטריא ארך שזה בחינת הצירוף דלעתיד לבוא, זה הגילוי שמתגללה בכוס הרביעי.

תיקנו חכמים בкус", איפה השורש שהארבע נתקנים והופך להיות עשרה, שזה הבחינה שיתגלה בעשרה דברים שתיקנו חכמים בкус, כי מבחינת המניין אחד ועוד שנים ועוד שלוש ועוד ארבע, כמו שמסדרים רבותינו, עולה עשרה, ארבע כוסות בעומק הם, עשרה.

אבל, נגד עשרה דברים שתיקנו בкус שזה הגמר בברכות בדף מ"א, יש בגם' בכתובות בדף ח' ובפסחים דף קי"ח, שתיקנו גם עשרה כוסות בבית האבל, נגד העשרה דקלוקול יש עשרה תיקון, איפה השורש של הocusות שבבית האבל? כי האבל הגמור זהו דוד המלך שהוא "בר נפלוי" הוא האבל הגמור, וכמו שמכואר שם בגם' הוסיף עליהם עוד ד' כוסות בבית האבל, אז לכמה כוסות הגיעו בבית האבל לי"ד, שזה בגימטריא דוד, דוד הוא האבל הגמור והוא הוסיף עליהם מעשהה לי"ד, מה זה הוסיף והוא הוסיף עליהם צירפו את השורש שהוא ארבע עם התפישות שלו שהוא עשרה, אחד ושניים ושלוש והוא הי"ד ודלת שמתגלה אצל דוד המלך, לאחר מכן עמדו והעמידו אותם על תיקון הראשון מחמת הקלוקול שהיא, אבל מה מתגלה כאן, שמה שיש בבית האבל י"ד כוסות, זה הצד המקולקל הגמור, שהוא בית האבל בחינת חוה, "ענבים סחטה לו ואכל", זה فهو של דוד המלך מצד נקודת הקלוקול, שהוא "בר נפלוי".

אבל כשמתגלה תיקון של "kusim roihah" אז מה שנראה התארכות של י"ד כוסות, הופך להיות "kusim roihah" לא ארבע רבעיות שכ"א הוא רבעית הלוג - רביע, אלא מה מתגלה אצל דוד המלך, מתגלה מציאות ה"shlem" שבלוגין, מתגלה ה"gal עיני ואבייה נפלאות מטורתן", זה הלוג, גל שמתגלה מכחו של דוד המלך, מצד כך אלו הם הי"ד כוסות שמתגלים. "לי נאה לברך", מהו "לי נאה לברך", הוא לא מביך רק על ארבע כוסות, אלא בעומק הגביע שמתגלה מכח של דוד המלך, הocus כבדה, מוגדלה, מתגלה השורש, מתגלה הי"ד כוסות, ומתארכים בהבחנה של יד,

עשיו, יש להן פסולת, יעקב לא יכול לברך כי הוא נשא שתי אחיות, מה עומק המדרגה שהוא נשא שתי אחיות, יש לנו שלושה אבות וארבע אמות, המצות הם כנגד אבות, لكن הם שלוש, וארבע כוסות כנגד ארבע אמות, כמו שמשמעות הדבר בדברי רבותינו.

כאשר באים לברך על הocus דלעת"ל, כולל את כל הארבעה, לכאו' מי צריך לברך, מי שיכל ליצור ארבעה הוא זה שחייב לברך, וא"כ בשלמא אברהם לא יכול לברך כי גם אצלו מתגלה חסרונו, אף שיחק בגימטריא ד' פעמיים בן כמו שהוזכר שזה כנגד ארבעה בניים, ובזה לכאו' הוא מצורף לארבעה, אבל יש לו מום בגין בעשו ולכן הוא לא יכול לברך, אבל יעקב אבינו שנשא ארבע נשים, שתי נשים ושתי שפחות, ברז"ל, ר"ת בללה, רחל, זלפה, לאה, כדיוע, אז לכאו' הוא צריך לברך, הוא יצא לכאו' מהמדרגה של האבות ונctrף לארבע אמות, אברהם נשא את רק את שרה, [הגר אינה מן הבית] יצחק נשא את רבקה, אבל יעקב אבינו נושא גם את רחל וגם את לאה, שבו נשלמיים ארבע אמות, יותר על כן יש לו ארבע בפרטאות, בללה וזלפה שכליות בתוכם, וא"כ הוא מצורף למדרגה של ארבע, אז לכאו' הוא זה שהיה צריך לברך? אבל, יעקב אבינו לא יכול לברך כי אסור לשאת שתי אחיות כשהשתיהן בחיים, שם מתגלה צד מסוים שאינו שלם, [ולכן כשהוא נכנס לארץ ישראל רחל מתה, לדברי הרמב"ן, כדיוע מאי] אבל, מ"מ, היה הו"א שיעקב דיקא יכול לברך, מדוע? כי הוא נושא ארבע נשים, لكن הוא יכול לברך.

גינוי הטעllumות כל י"ד כוקות זכוכות כל לד
אבל בעומק יותר, רק דוד המלך הוא זה שיכל לברך, דוד המלך לא רק שהוא בבחינת הארבע, למילך הרי מותר לשאת ח"י נשים, [שהזה בבחינת ה"חיה"] שבכוס לפניו מזיגתו במים] כמובן שלא אחיות - אבל דוד המלך, בעומק, מה הוא מצורף? הוא מצורף את כל הocusות כולם, ולהבין ברור, איך הוא מצורף את כל הocusות כולם, יש ארבע כוסות, אבל "עזרה דברים

שלימיות הארץ.

לעתיד לבוא כshedod המלך ישתה מהכוֹס, הכוֹס יהיה עצם מעצמיו, השטא הוא התנסה באותו כוס שהוא בת שבע, ולעט"ל שייהי את אותו תיקון, "לי נאה לברך", כמו שנתבאר, הוא ישתה מאותו כוס שהיא ידיא אריכתא דיליה.

ובלשונו אחרת ובהירה, השטא כשהאדם נמצא במדרגה של פשת, יש את האדם, והוא אוכל מבחוֹז, והוא שותה מבחוֹז, הוא מקיים את המצוות, "לא ניתנו מצות אלא כדי לצרף בהם את הבריות", "יצרפתி כבוד סיגיך", ר"ת כוס, זהו "לא ניתנו מצות אלא כדי לצרף בהם את הבריות", אבל אחרי שייהי את אותו צירוף, ומתגלה מהצירוף אותן מצויות פרצוף, אז, מדרגת המצוות לא יהיה שהם נמצאים מבחוֹז לאדם, אלא הם יהיו עצם מעצמיו של האדם, וזה מדרגת הכוֹס.

הגילוי השלם הזה מתגלה אצל משה רבינו שהוא גואלים של ישראל מכח בתיה, "ותשלח את אמתה ותקחה" שנתרבבה ידה אמות הרבה, מתגלה שהיד שלה מתררכת, אז הכוֹס הוא חלק מממציאות האדם כמציאות לעצמו, ושלימיות הארץ של המזוּה הראשונה שהצטוּוּ ישראל "החודש הזה לכם ראש החדשין", מתגלה בליל התקדש החג, היא לגלות את הפנימיות של המזוּה, לא רק "יצרפתி כבוד סיגיך", אלא שהמצוות יהיו עצם מעצמיו של ממציאות אחד מהשני, אבל לעת"ל הכוֹס יהיה עצם מעצמיו של אדם, זהו הבדיקה בקומת אדם כוס, וזה במקומות הקיבוה בית הכוֹסות, יש שם שתי כוסות והם נבדלים הוי"ה, הוא האלקים" - גימטריא כוס, וכשיתגלה שם הוי"ה ושם אלוקים בשלימיות זו שלימיות הארץ הכוֹס, וזה תמצית הארץ שעולה מליל הסדר, שככל יחיד ויחיד מעיד עמוקקי נפשו בסיפה שלليل הסדר ה' הוא האלקים, אלקים הוא הוי"ה. שייהי יום טוב כשר ושמח לכולם.

שבגימטריא דוד, זה "ידיא אריכתא" וזה כוסי רוויה, רכ"א, זה ה"ידיא אריכתא" של דוד המלך, זה כחו של הכוֹס שמתגלה מכחו של דוד המלך.

הגילוי נכוֹקוּן לוֹד ממלֵן נַעֲמָן נענס הכלום טיה מלך מקומם מולד

ומכח כך בעומק, הגדרת הדבר, הרי כסדר, בדברי הש"ס, האשה נקראית כוס, "לא יתן עיניו בכוס אחר" וכן ע"ז הדרך, כמה וכמה פעמים בש"ס, הניסיון של בת שבע בחינת אשה, הוא ניסיון בכוס, וכאשר מתגלה השורש של מציאות הדבר, "זכר ונקבה בראם ויקרא את שם אדם" אדם דוד מישח, אז מתגלה שהכוֹס הוא חלק מממציאות האדם, "локחו בשני ידים ונותנו בימין", הימין הופכת להיות ידיא אריכתא, אז מתגלה שהכוֹס היא חלק מידיו, וזה נקרא שלימיות הכוֹס דלעת"ל, שלימיות הכוֹס דלעת"ל, הוא לא כוס לעצמו, השטא הכוֹס שמתגלה, "ואותן את הכוֹס על כף פרעה" יש כוס של פרעה, שהוא נמצאת חוץ מממציאות האדם, ואיפה מתגלה הכוֹס במדרגה הגמורה והשלימה, שעצם הכוֹס היא חלק מקומת האדם עצמו, זה שלימיות מדרגת הדבר.

ובהבנה בהירה ופשוטה, כאשר האדם שותה כוס יין כפשוטו אז היין לא יכול להתקבל רק אם יש לו כוס, הוא לא חלק מן האדם, אבל כאשר מתגלה הדברי תורה שם בבחינת יינה של תורה, שמה היין והכוֹס הם מחוברים יחד אהדי, זה השלימיות של מדרגת האור שמתגלה מכל הארץ של ליל התקדש החג, הארבע כוסות, כמו שהזכירנו את דברי חז"ל, שתה רביעית - יוצא רביעית מדעתו, שתה חצי לוג - יצא חצי דעתו, שתה ג' רביעים יוצא ג' רביעים מדעתו, עד שהוא שותה - לוג, וכאשר הוא שותה לוג הכל הביא למקום אחד, ושם מה מתגלה, הכה של ה"אחד" שהמציאות של הכוֹס והמציאות של היין הם אחד - זה דברי סופרים שהם מתגלים בב"א, זה ה' מצות דרבנן, ה' והד' שמצטרפים גם יחד בשלימיות, זו